

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2019 рік

№ 01(330)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

6 січня, Вселенський патріарх Варфоломій надав Україні Томос про автокефалію.

Церемонія вручення відбулась на божественній літургії, яку спільно правили патріарх Варфоломій і предстоятель Православної церкви України митрополит Епіфаній.

Детальніше читайте у цьому номері.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
 У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
 3 релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
 У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romaniaia;
 У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
 У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
 У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
 У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн журналу „CatArt”

реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну

Папір офсетний. Друк цифровий. Щомісячник, наклад: 1500 примірників

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
 Телефон: (050) 340 - 28 - 27
 e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

**Медаль Олександра Довженка за
2019 рік присуджена письменнику,
тележурналісту, видавцю, шеф-
редактору журналу «Бористен»
Фіделю Сухоносу**

Медалю Олександра Довженка відзначаються талановиті люди творчих професій: письменники, літературознавці, перекладачі, художники, композитори, музиканти, — за видатні творчі здобутки, а також особи з інших сфер діяльності, котрі зробили вагомий внесок у розбудову національної культури та відродження духовності, виводячи їх до рівня загальнолюдських надбань.

Медалю можуть нагороджуватися меценати, державні та громадські діячі, представники різних професій та віросповідань, які підтримують мистецтво і науку матеріально, поширюють їх чи активно сприяють їхньому розвитку. Медалю можуть відзначатися як громадяни України, так і іноземні громадяни та особи без громадянства.

Міжнародна літературно-мистецька академія України, яка об'єднує знаних письменників, перекладачів, науковців, журналістів та громадських діячів із 55 держав світу, визначила володарів міжнародної медалі Олександра Довженка (рішення № 6) за 2019 рік. Серед нагороджених шеф-редактор щомісячника «Бористен» Фідель Сухонос. Як значиться в рішенні журі «За значний внесок в українській літературі»

- Стор.1 Медаль Олександра Довженка за 2019 рік присуджена письменнику, тележурналісту, видавцю, шеф-редактору журналу «Бористен» Фіделю Сухоносу
- Стор.2 Міжнародна медаль Олександра Довженка за 2019 рік
- Стор.3 Різдвяні свята з “Бористеном”
- Стор.4 Справжнє українське кіно
- Стор.5 Черга до Бога в ополонку
- Стор.6-7 Християнська сторінка
- Стор.8-9 ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
- Стор.10-12 Поетичним рядком
- Стор.13-17 Україна, отримавши Томос, розірвала останні вуздечка з дикою ордою, - письменник Олег Черногуз
- Стор.18 90 РОКІВ ФІЛАРЕТУ
- Стор.19-20 Бути мамою особливої дитини
- Стор.21 Многая літа, Святіший Патріарх Філарет
- Стор.22 75-річна монахиня Української Церкви на Нікопольщині потребує пражі для в'язання шкарпеток нашим бійцям на передову
- Стор.23 Ідеї Соборності від студентів ДНУ
- Стор.24-36 Ворожнеча між народами-сусідами – справа біології, не культури.

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

Міжнародна медаль Олександра Довженка за 2019 рік

Міжнародна літературно-мистецька Академія України, яка об'єднує знаних письменників, перекладачів, науковців, журналістів та громадських діячів із 55-ти держав світу, визначила нових нагороджених міжнародною медаллю Олександра Довженка (рішення № 6). Це:

1. Письменник Фідель Сухоніс (м. Дніпро) – за значний внесок в українську літературу;
2. Композитор Петро Лойтра (м. Мала Виска Кіровоградської обл.) – за значну творчу діяльність;
3. Письменник, засновник Дому Абая в Лондоні, Міжнародного клубу Абая та міжнародного журналу «Аманат» Роллан Сейсенбаєв (Казахстан, м. Алмати) – за визначну творчу і громадську діяльність, популяризацію української літератури в Казахстані;
4. Поет, ректор Казахського національного університету імені аль-Фарабі, віце-президент Національної Академії наук Казахстану, президент НАН вищої школи РК, професор, академік Галимкаір Мутанов (Казахстан, м. Алмати) – за визначну творчу і наукову діяльність та популяризацію української літератури в Казахстані;
5. Письменниця Ольга Слоньовська (м. Івано-Франківськ) – за роман «Загублені в часі»;
6. Письменниця Ольга Пилипчук (м. Кременчук Полтавської обл.) – за книгу поезії та публіцистики «Нескорена Україна».

Серед нагороджених у попередні роки – відомі українські письменники: Юрій Мушкетик, Василь Голобородько, Рауль Чілачава, Василь Слапчук, Леонід Горлач, Ігор Качуровський, Ігор Павлюк, Володимир Шовкошитний, Богдан Бойчук; літературознавці: Михайлина Коцюбинська, Микола Жулинський; знані зарубіжні письменники: Бенедикт Дирліх (Німеччина), Гурам Одішарія (Грузія), Єтон Келменді (Бельгія), Анатолій Аврутін (Білорусь) та інші достойні люди. Щиро вітаємо нагороджених!

*Сергій Дзюба,
президент Міжнародної
літературно-мистецької
Академії України*

«Актуально»

Різдвяні свята з “Бористеном”

Вже не пригадую вкотре з друзями "Бористену" вітаємо на Різдво вихованців дніпровського сиротинця. Деякі з тих кого я колись тримав на руках навіть самі стали батьками. Хоч, на жаль, таких одиниці....

*Щасливого Різдва!
Миру, злагоди та добробуту!*

Фідель Сухоніс редактор журналу "Бористен"

"Актуально"

Справжнє українське кіно

Українцям вперше покажуть фільм "Крути 1918". Голова Держкіно Пилип Іленко наголосив: «Незважаючи на те, що за жанром фільм «Крути 1918» – це історична драма, він надзвичайно актуальний саме зараз. Адже з драматичною розповіддю про героїчні події, які відбувалися сто років тому, ми зможемо провести багато паралелей сьогодні, коли українці змушені знову зупиняти агресію з Північного Сходу». Продюсери фільму Артем Колюбаєв та Андрій Корнієнко подякували Міністерству культури та Держкіно за підтримку і одностайність у прийнятті цього рішення та зазначили: «Кінотеатр «Київ» зараз переживає складні часи. З огляду на його значущість для столиці і всієї країни, ми хочемо підтримати його та привернути увагу громадян до ситуації, у якій він зараз опинився. Ми вважаємо, що проведення масштабної прем'єри одного із наочікуваніших фільмів 2019-го року зробить це якнайкращим чином». Нагадуємо, що в основі сюжету фільму «Крути 1918» лежить реальна історія бою на залізничній станції Крути взимку 1918-го року, коли чотири сотні українських студентів і гімназистів стали проти багатотисячної російської Червоної гвардії.

У широкий кінопрокат стрічка вийде 7-го лютого 2019-го року.

прес-служба Держкіно

«Думки вголос»

Черга до Бога в ополонку

На Водохреща багато людей бажають зануритися в ополонку, щобвилікуватися від недуг. Священики та віряни йдуть до задалегідь прорубаної ополонки як символу річки Йордан. Після того, як священик освятить воду в ополонці, триразово занурюючи хрест, запалюючи вогонь і читаючи молитву, бажаючи занурюються у воду з головою три рази, хрестяться і вимовляють молитву.

Сенс обряду в тому, що віруючі готові піти за Христом, приймаючи хрещення і християнську віру. Він виключно добровільний, оскільки немає жодного обов'язку занурюватися в крижану воду. За переказами, коли Ісус прийняв хрещення, з небес в образі голуба зійшов до нього Святий Дух. Тому свято за звичаєм закінчується випусканням голубів.

Але чи справді ці вода очищує вірян? *Благочинний Нікополя та району УПЦ Київського Патріархату - ієромонах Меркурій (Скорород) "Вода з річки не змиває гріхів. Навіть дуже холодна вода з ополонки нічого не змиває. Єдина вода, яка має здатність омивати людські гріхи*

охрещеним членам Церкви - це щирі сльози покаєння - скорботи за гріхи. Людина, яка живучи в наших географічних умовах пірнає в середині січня до ополонки, робить не що інше, як спокушає Бога тим, що ставить Йому умови. Вона наче каже Йому: -Якщо ти Всемогутній Бог, то Ти не дозволиш мені сьогодні захворіти. Якщо я ляжу через Тебе до лікарні, винен будеш саме Ти. А я ж нині роблю все це через велику любов і віру в Тебе! Особливої популярності цей обряд отримав саме поза Церквою. Його підтримують малоцерковні, переважно марновірні люди, згідно вірування яких купання в ополонці реально приносить прощення гріхів. Догматичне богослів'я Православної Церкви зовсім нічого не говорить про це. Натомість, народна творчість, особливо поганського походження, буквально кишить різноманітними марновірствами щодо сили та значення води на Йордан. Прощення гріхів у водах людина отримує лише один раз - приймаючи святе Таїнство Хрещення. Всі інші купання в водоймах, незалежно від пори року, ніякого духовного змісту не мають і не можуть мати.

Ісус нас звільняє

Ми вже провели кілька бесід про служіння Ісуса Христа, спираючись на Євангелію від Марка. Розглядаючи далі Ісусове служіння, описане в Євангелії від Марка, ми дійшли до 5-го розділу. Євангелист Марко описує як в Гадаринській землі, це по другий бік Галілейського моря, Ісуса зустрів одержимий нечистим духом чоловік: «І на другий бік моря вони прибули, до землі Гадаринської. І як вийшов Він із човна, то зараз Його перестрів чоловік із могильних печер, що мав духа нечистого. Він мешкання мав у гробах, і ніхто й ланцюгами не міг зв'язати його». А чи одержимий нечистим духом і психічно хворий – це те саме? Прихильники матеріалізму, які не визнають Бога, не вірять в існування духовного світу, в існування диявола і нечистих духів, не вірять, що людина може бути одержима нечистим духом. Віруючі лікарі, які працюють в сфері психології та психіатрії, пояснюють, що людина може бути психічно хворою від неправильного функціонування мозку, тобто у зв'язку з порушеннями обміну хімічних речовин мозку, і так людину лікують з уживанням ліків. Але коли ліки не діють, то причину слід шукати в іншій сфері. Тобто в духовній.

Ми віримо в Євангелію, знаючи, що це є Слово Боже. Крім того, події, описані в ній, є історично вірними. А Слово Боже учить, що людина є триединою, тобто складається з трьох компонентів – духа, душі і тіла. І тільки людина має усвідомлення про свого Творця через духа. Тому тільки людину Бог закликає до навернення, яке відбувається, яке звершується при допомозі Святого Духа, тому й називається духовним народженням. Людина тільки духом може спілкуватися з Богом. Але буває, як у цьому випадку, що його описує євангелист Марко, що душа цього нещасного чоловіка була опанована нечистим духом. В Христовій Церкві є різні дари Святого Духа. Є дар розпізнавання духів, і хто має такого дара, такому не наука, а Бог показує причину хвороби – чи це одержимий, чи хворий не через одержимість. Чи може нечистий дух опанувати віруючу, спасенну людину? Слово Боже учить, що ні. Написано в Другому посланні апостола Павла до коринтян (6:16): «Бо коли ви храм Бога Живого, як і сказав Бог: «Вселюся в них, і ходитиму в них, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом». Не може з одного джерела витікати солодка і гірка вода. Марко описує, що одержимий мав надзвичайну силу і люди жодним способом не могли його стримати чи якось йому допомогти. Нещасний не мав одягу, жив у гробах та в горах, і демон гнав

його по пустелі, і кричав він, і бився об каміння. Чи ви зауважили, як ворог трактує своїх вже ніби людей? Він їх розділяє з родиною, відокремлює від нормального суспільного життя. Така людина не визнає норм моралі та поведінки, скидає одяг, поводить галасливо і небезпечно. Чи не спостерігається така тенденція у поведінці частини сучасної молоді, коли молоді люди не визнають авторитету батьків і суспільства, втікають з дому, вживають наркотики, пиячать, ведуть аморальне життя і врешті гинуть? Чи таку поведінку викликає нечистий дух? Цікаво, що, побачивши Ісуса, одержимий прибіг до Нього і вклонився Йому. Можливо, демон змусив нещасного до такої дії, бо знав переважаючу силу Ісуса. Отже, вживаючи одержимого, демон дуже просив, щоб Ісус не вислав їх (бо були у нещасному легіони духів) з тієї землі. Писання стверджує, що демони бояться Божого суду. В Капернаумі, коли Ісус виганяв демонів, то демон сказав: «Що Тобі до нас, Ісусе Назарянине? Ти прийшов погубити нас. Я знаю Тебе, хто Ти - Божий Святий» (Марка 1-24). Ісус же сказав йому: «Вийди, душе нечистий, з людини!» Чому демони просили в Ісуса дозволу перейти в тіла свиней? Мабуть, щоб залишитися на тій території, але вони не усвідомлювали, який буде наслідок такого прохання, бо усі свині оскаженіли і кинулися з кручі до моря та й загинули. Ісус хотів очистити від злих духів не лише того чоловіка, а й усю навколишню землю. Ось подивіться, як демон мучить своїх ще при земномужитті. Роздягає, б'є об каміння, відриває від сім'ї і надає для опору людям надзвичайну фізичну силу, щоб пізніше знищити зовсім. А Ісус Христос зовсім не так ставиться до тих, хто до Нього приходить, Марко і євангелист Лука пишуть про це. Пастухи, побачивши, як потопилися оскаженілі свині, самі повтікали й пішли сповіщати про це по містах і селах. Пише Лука: «І повиходили люди дивитися, що сталося, прийшли вони до Ісуса, і знайшли того чоловіка, що з нього демони вийшли, одягненого і при розумі, в ногах Ісуса і злякалися» (Лк. 8:35). Яка разюча зміна сталася з людиною у їхньому селі! Щойно він був скаженим, а тепер сидить біля Ісуса, одягнений і при розумі. І як відреагували люди на таку новину? Написано, що люди злякалися. Коли людина приходить до Христа і Христос перемінює поведінку такої людини з незвичайної, хворобливої на звичайну, то чому це лякає інших людей?

Пригадаймо лист жінки з Донецької області. Вона писала про нестерпне життя у їхньому домі. Та родина якось була пов'язана з воєнними подіями. Господар дому часто напивався, бешкетував. Панували лайка, бійка. На наш заклик прийняти Христа, бо Христос змінює поведінку і життя, ця жінка написала: «Прийняти Христа, до Якого ви закликаєте, це значить посадити себе в тюрму». Від такого каторжного життя у яку ще тюрму можна посадити цю родину? Христос перемилює життя і така переміна починається з розуму. Тепер недавній одержимий сидить біля ніг Ісуса, одягнений і при розумі, а цього люди чомусь бояться. Апостол Павло каже, що такі люди обдурені дияволом, мають перевернутий розум, «вважають себе мудрими, а зробилися нерозумними, з нікчемними думками своїми, і зледащило нерозумне серце їхнє» (Рим. 1:25). Люди тієї місцевості, побачивши, що сталося, а особливо, що їхні свині загинули, просили Ісуса піти з їхніх околиць. Для тих людей більшу цінність мали свині, а не людське життя. Зцілений від демонів просив у Ісуса дозволу бути з Ним, але Ісус йому не дозволив і сказав: «Йди до дому свого, до твоїх, і розкажи їм, що Господь зробив тобі, і як Він помилював тебе». І пішов він та почав проповідувати в Десятимісті, що зробив йому Ісус і всі дивувались (19-20 в.). Цей чоловік став свідком Христової сили для поганських народів, поміж греками, які жили на східній стороні Галилейського моря. А що це за Гадаринська земля? І що таке Десятимісто, у якому проповідував зцілений? Гадаринська земля має назву від міста Гадара. Точно визначити назву цього міста не вдається, але найбільш вірогідно, що воно походить від слова «Гадар», що означає «велич». Земля ця була поганська – занецищена духом насильства і користолюбства, пожадливістю та зажерливістю, ідолослуженням. А Десятимісто або Декаполіс грецькою мовою, це союз десяти міст за Йорданом, які були вилучені з єврейської території, огречені. Далі євангелист Марко описує, як Ісус звільняв від болів. Одна жінка 12 років хворіла кровотечею і багато витерпіла, і все витратила на лікарів, і ніякого полегшення не одержала, а ще більше їй погіршало. Хворюючи такою хворобою, не тільки вона терпіла болі, але й згідно закону того часу

вважалася нечистою. До кого вона доторкалася, або хто до неї доторкався, вважався нечистим і повинен був проходити процес очищення. Не маючи жодної надії на одужання, вона почула про Ісуса, Який зціляє хворих людей. Отож вона вирішила, що коли б вона бодай доторкнулася Христової одежі, то стала б здоровою. Згідно Закону вона не мала права доторкатися, але їй потреба, яку не могли задовольнити люди, спрямувала її до іншого міста, до Ісуса, бо вона повірила, що Ісус має таку силу й зцілить її. Бачите, навіть часом або навіть найчастіше якась потреба приводить людей до Бога. Перемагаючи заборону Закону, долаючи щільний натовп людей, вона таки дісталася до Ісуса і торкнулася Його одягу. Ісус Христос відчув, що від Нього відходить частка сили, то запитав, хто це Його торкнувся (5:33-34): «І жінка злякалася та затрусилася, бо знала, що сталося їй. І вона підійшла, і впала ницьма перед Ним, і всю свою правду Йому розповіла. А Він їй сказав: «Твоя віра, о дочко, спасла тебе, іди з миром і здоровою будь від твоєї недуги». Чому ж ця жінка злякалася, адже вона відчула оздоровлюючу силу? Вона знала, що їй, нечистій, не можна доторкатися до когось, особливо ж до святого. Ісус же із співчуттям сказав до жінки: «Дочко, віра твоя спасла тебе!» Це означало, що вона вже не була нечистою, вона знову належала до громади і могла вільно йти до синагоги і вклонитися Богові. Ісус також підкреслив роль віри у цьому зціленні. Чого це зцілення учить нас, християн, сьогодні. Чи у випадках наших потреб ми теж маємо йти до Ісуса? Ісус Христос сьогодні не присутній на землі, як Син Людський, не присутній в тілі, як це було тоді, але Він присутній Духом Святим в кожному місці і в кожному часі. Він дав нам обітницю, кажучи: «І все, чого ви проситимете в молитві з вірою, - одержите!» (Мар. 21:22). В Євангелії від Матвія також записано: «Бо кожен, хто просить, одержує, і хто шукає, знаходить, і хто стукає, тому відчиняють». Які потреби не були б у вас, фізичні, духовні, емоційні, фінансові, зверніться до Бога в ім'я Ісуса Христа, але з вірою, і Він дасть вам відповідь у відповідному часі. Не забудьте подякувати Богові за вислухані молитви. Амінь.

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Чи так можна писати?

Безграмотною з погляду синтаксичних норм є застосовувана в газеті конструкція: “Лист , датований 26 серпнем“. Назва місяця в таких випадках завжди має стояти в формі родового відмінка: двадцять шосте серпня, лютого; двадцять шостого серпня, лютого; двадцять шостому серпня, лютого; двадцять шостим серпня чи лютого (а не серпнем чи лютим).

Котра година?

Багатохто в Україні звик до зросійщеного варіанта шість (десять, одинадцять) годин і обстоює його всіма засобами. Люди, що призвичаїлися до часової формули сім годин (замість сьома година), обстоюють її по-різному. Одні просто заявляють: мені не подобається, так не вживає народ – і квит. На такі категоричні твердження можна відповісти, що “народ“ не каже й година. Хіба рідко можна почути: “Скільки врем'я? – Дванадцять часов“.

Нормою української літературної мови є порядковий числівник на позначення завершеної години: шоста (десята, одинадцята) година. Це традиційна формула, засвідчена в творах класиків української літератури. На жаль, велику частину нашого народу дуже довго відлучали від рідної мови. Тепер треба поширювати мовні норми на всіх щаблях українського суспільства.

Слід казати (і писати): “О шостій (не в шість!) годині сідали гості за довгий стіл обідати“ (Панас Мирний); “Приїхав яхтою... коло третьої (а не коло трьох!) години вдень“ (М. Коцюбинський). “О сьомій (а не в сім!) рано я вже над Черемошем“ (Г. Хоткевич); “Сідає

“Рубрика Миколи Душляка”

до фортеп'яно щовечора о десятій (не в десять!) і грає до дванадцятої (не до дванадцяти!) (Ю. Смолич); “Обідня перерва з другої до третьої (не з двох до трьох!)” – СУМ (т. 10, с. 249). Конструкція з порядковим числівником усталена й загальноукраїнська.

Справді, ми запитуємо котра година? (а не скільки годин? і відповідаємо шоста (сьома, дев'ята і т. ін.). Запитуємо о котрій годині? (а не в скільки годин? -- відповідаємо о першій (о сьомій, о десятій). Форма порядкового числівника в запитанні узгоджується з формою порядкового числівника у відповіді. У кожній мові є свої закони. Їх треба дотримуватись.

Кому потрібне слово “імплементація”?

Чільне місце серед організацій в Україні, що допомагають регулюванню мовних процесів, плеканню чистоти

українського мовлення, належить Товариству української мови Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Товариство опублікувало "Пам'ятку для саможерів", в якій подано українські (або давно вже зукраїнізовані) відповідники до англiцизму (американiзму) "iмплементацiя", що ним ряснiють сторiнки наших газет, зокрема "Українського слова", -- уточнює мовознавець Р. Зорiвчак.

Ось вони (залежно від контексту): впровадження, запровадження, втілення, введення в дію, виконання, здійснення, проведення в життя, перетворення в дійсність, обернення в дійсність, перетворення в життя, реалізація, справдження, законодавче установлення, утвердження, надання чинності, набування чинності, узаконення та ін.

Невже чужа "iмплементацiя" краща від питомих українських слів? Чи можна ностальгувати за кимось?

Прислухаймося до слова "ностальгувати". В українській мові здавна вживається іменник "ностальгія" та прикметник "ностальгічний" із семантикою "болісна туга за батьківщиною" (СУМ. – Т. 5. – С. 447), напр.: "Треба вам сказати, що я іноді хворію на ностальгію, цебто – у мене з'являється туга за батьківщиною" (Ю. Яновський); "Щеміло в грудях від напливу ностальгійних почуттів, відчутно билось схвильоване серце, наvertsались на очі сльози" (А. Іщук).

Це слово широко вживається як iнтернацiональне в багатьох мовах свiту, зокрема в англiйській -- "nostalg", "nostalgia", "nostalgic", як iменник та прикметник, але не як дiєслово. Якщо в англiйській мові його семантика ширша і nostalgia (nostalgia) означає iнколи просто тугу за минулим, то в українській мові це слово пов'язують головню з тугою за батьківщиною.

То чи є якась елементарна потреба

створювати нове немилословне дiєслово ностальгувати (за кимось), коли в українській мові є такі слова, як сумувати, тужити, побиватися, марудитися, сумувати сумом (за кимось), напр.: "Мала Ліда для всіх любов. За тою з моїх сестер буду я сумувати, мамо, доки маю життя..." (О. Кобилянська). Про фонетичні росiїзми в українській мові

Шкiдливий росiйськомовний вплив охоплював всі дiлянки нашої мови -- і фонетичний, і лексичний, і граматичний, тому було б доцiльно подiлити ці зайві "запозичення" на лексичні, фонетичні, морфологiчно-словотвірні, граматичні та акцентуацiйні. Про лексичні росiїзми (як називає їх мовознавець Микола Лесюк) ми писали в попередній статті п.н. "Деякі хибні слова та вислови, що засмiчують нашу мову". Тут наведемо приклади фонетичних росiїзмiв, що відрiзняються від автентичних українських своїм звучанням, одним чи кількома звуками:

взаїмний -- взаємний,

женатий -- жонатий

краваний -- кривавий, ломати -- ламати

ноль -- нуль, регiстратура -- реестратура

срок -- строк, семдесят -- сімдесят

субсидія -- субсидія, тройка -- трійка

юбілей -- ювілей, цiм -- цим

гвинт -- гвинт, комари -- комарі

Деякі хибні слова і вислови, що

засмiчують нашу мову

"жалоба" замість "скарга"

"жодним чином" замість "аж ніяк"

"жасмин" замість "ясмин"

"житлові меблі" замість "меблі для житла"

"живий і неушкоджений" замість

"живий і здоровий"

"значимий" замість "значущий"

"заставляти щось робити" замість "змушувати, силувати щось робити"

"з любим організатором" замість

"з будь-яким організатором"

"зйомка" замість "знімання"

"зйомочний" замість "знімальний"

"здавати екзамен" замість

"складати іспит (екзамен)"

"залишати в спокої" замість "давати спокій"

«Молода муза»

Поетичним рядком

З Петром Сабатиним я познайомився на цьогорічне Різдво у дніпровському сиротинці, куди щороку ось вже майже 20 літ разом з друзями «Бористену» ми приходимо, аби привітати обділених долею дітей зі святом. Традиційний концерт цього разу був підготовлений силами самих вихованців дитячого будинку.

Як завжди він хвилював до сльози. А вже найчастіше юні артисти разом з мікрофоном мали за сценічний реквізит ще й інвалідський возик. Здебільшого юні артисти виконували пісні. Аж потім на імprovізованій сцені опинився юнак, що сидів так саме у візочку. Неприродньо поставлені ноги, спотворена міміка і мова видавали нелегке захворювання юнака. А ще на відміну від інших почав декламувати вірші. Спочатку гумористичні, потім ліричні. Поезії були як для навчених на пам'ять слабенькі. Однак, я й подумати не міг, що декламатор читає власні твори.

Вже після завершення імпрези я дізнаюся що Петро Сабатин з Черкас. Цього року буде випускатися і покине сиротинець. Подальша його доля, скажімо так, незрозуміла. Про ці аспекти його життя не хочеться публічності. А ось захоплення Петра поезією викликає повагу і у значній мірі здивування.

Нехай його вірші технічно недосконалі, нехай вони часто-густо просякнуті інфантильністю та споглядальною конкретикою (а як могло бути інакше з огляду на долю автора). Однак, дивує і тематика його поезій, і відчутне прагнення донести до читачі емоції поета. Особливо вражає вірш «Спогади дитинства». Петро все життя провів у дитячому будинку і водночас у цьому своєму творі закликає читачів любити і шанувати батьків. Воістину неосяжна велич його душі! Чи стане Петро Сабатин, так би мовити, професійним поетом? Як на мене, це не суть важливо. Бо навіть у свої вісімнадцять, попри літературну недосконалість його творів він як небагдужий літератор вже виступає як Учитель. Він вчить кожного з нас любити життя, долати труднощі й бути приязним навіть до тих, хто завдав тобі болю. Це перша публікація Петра у фахових виданнях. Хочеться вірити що не остання. А ще буду старатися, аби світ побачила книжечка поезій Петра Сабатина. І нехай це не буде подією в літературному житті, однак, в духовній царині нашого суспільства твори вихованця дніпропетровського сиротинця неодмінно набудуть вартості.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

Дума про щастя

Якщо задуматись на мить,
Що для людини означає щаст
Я впевнений, у
відповідь вам прозвучить,
Що щастя різне, воно для
кожного своє.

Для когось це робота, це натхнення.
Для когось це дитина, ця сім'я.
Для когось це уміння говорити.
Для когось просто на землі цій
жити.

Для мене це любов, це світлі
романтичні почуття.
Жити в гармонії із
друзями й собою.
Щастя для мене героїчно
йти до мети.
Хай щоб там не казали
і як би не було,
важко до неї йти.

Для мене щастя, коли усі разом:
Матусенька і тато,
братик та сестра.
Коли я відчуваю усім серцем,
Що можу врятувати чиєсь хоча б
одне малесеньке життя.

Для мене радість, коли в Україні
Навколо спокій, мир і доброта.
Коли малечі усміхаються навколо,
А не гнобить народ
розруха та війна.

Щастя, коли над головою
мирне небо,
Коли за вікнами ніхто вже не стріляє.
Світить сонце ясно золоте,
Вся дітвора в лото весело грає.

Я ОБИРАЮ ТВЕРЕЗЕ ЖИТТЯ

Життя - це скарб, життя - безкрає море,
Де є речей прекрасних так багато.
Де є впевненість у завтрашньому дні.
Де є миттєвості веселі і сумні.
Тож схаменися, подивись на світ
Своїми ніжними очима голубими.
Почуй те серце, що в грудях кричить:
Спинися, я від того гину.
Від того пива, що ти п'єш весь час,
Від того самогону, яким ти труєш нас.
Від цього бо страждає і серце, і печінка.
Від цього бо страждає усе твоє життя.
Ти краще схаменися, поглянь ще раз на
світ.

Повір у світ яскравого життя,
А не сиди над пляшкою горілки.
Ти мов п'яниця все своє життя.
Не пийте, люди, дуже вас прошу.
Не псуйте ви життя через ту дурість.
Не витрачайте молодість свою
На те огиддя і оте безглуздя.
Життя - це скарб, воно одне у нас.
Життя прекрасне, нам воно дається
тільки один раз.

Спогади дитинства

Скажіть мені по правді, люди добрі,
Чому ми все частіше забуваємо про тих,
Хто виростив нас, хто любив і любить,
Хто нас на світ цей Божий народив.

Ми часто сміємось над ними, як недобрі діти,
Лишаємо з проблемами сам на сам.
Як часто забуваємо дзвонити.
Зпитати, як здоров'я, як твоє життя...

Ми часто забуваємо спитати:
Матусю рідна, може щось тобі допомогти?
А все частіше кричемо на неї,
Коли вона попросить нас у магазин піти.

Я пам'ятаю маленьким радісну ту мить,
Коли матуся повела мене до школи.
Сказала, синку, зараз буде мить,
Коли дзвіночок перший для тебе задзвонить.

Я пам'ятаю батька усі настанови,
Які він промовляв мені неначе в перший раз.
Учися, синку, добре там учися,
Хай виросте із тебе справжній ас!

Я пам'ятаю, як зимовим ранком
Ми з ним ходили на ставочок край села.
Як мати вишила мені сорочку
І на добробут як той оберіг дала.

Я пам'ятаю першу казочку бабусі
Її цілунок перший у моє чоло.
Її ті незабутні побажання:
Внучок, учися, щоб у житті твоєму добре все було.

Шануймо своїх рідних, поки вони в нас є,
Поки живуть для нас на білім світі.
За те, що віддають життя своє,
Щоб ми з тобою мали дитинство безтурботне таке.

За теплоту їх ніжних рук.
За щирість й ніжність їхньої душі.
За те, що вони готові все за нас віддати,
Навіть свою останню крапельку крові!

Петро Сабатин

Україна, отримавши Томос, розірвала останні вуздечка з дикою ордою, - письменник Олег Черногуз

НАРЕШТІ!

Січень настав. Великий січень. Україна розірвала останні вуздечка з дикою ордою. Отримала Томос. Повернула собі правду і волю за 370 років кривавого чекання. Через 370 років прийшла Справедливість. Історична Справедливість. Нас, сподіваюся і молю Бога, Москва більше не ділитиме на Лівобережну і Правобережну. Станемо ми єдиними і станемо сильними. Помилку Богдана – “нерозумного сина” виправив його Святість Філарет і Петро. Петро Порошенко, і цим уже увійшов в історію. Навіки. Вам нічого не каже сьогоднішній січень? А цифра 370? Також? О, Боже! А тепер вірш нашого пророка:

*Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широкому світі,*

*Панувала... Ой, Богдане!
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,*

*Що, колишучи, співала
Про свою недолю,
Що, співаючи, ридала,
Виглядала волю.*

*Ой Богдане, Богданочку,
Якби була знала,
У колісці б задушила,
Під серцем приспала.*

*Стени мої запродані
Москалю, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.*

І я сьогодні подумав. Не подумав, а вголос промовив:

- Нарешті. У тому ж самісінькому січні. Тільки 370 років, «нерозумний син» України Богдан із трьох можливих перспектив вибрав найгіршу, найстрашнішу. Вибрав орду. Орду, що записалася раптом у... слов'яни. Орду, якій захотілося мати європейську цивілізацію, історію Русі-України, древню мов світ. Для цього вкрав для себе навіть вигідну їй назву - Русь, відмовившись від своєї, московітської. І московіт став «русским». Прикметниковим, наче «любов'ю» приклеєним до стіни Русі-України. Приліпився і безцеремонно прибрав собі чужу історію. Історію прибрав, а ментальність не викоринив. Бо це не можливо. Наука до цього ще не дійшла. Так у молодих віках і залишився до нинішньої старості при ординській ментальності: брехливий, підступний, жорстокий, загарбницький.

Господи, якщо ти є на небі, скажи мені, скажи людям, скажи світу, хто найбільше постраждав за цих

370 років від московіта, який записався у слов'яни, а лишився, як був, самоїдом, антропофагом, канібалом? Відповідь однозначна: ніхто у цьому світі. Ні один народ не нищив так українців, як московіт! Скільки він знищив світлих голів за цих страшних, нечуваних, середньовічних інквізиторських віках? Скільки відібрав талантів, вчених, геніїв в однієї із найбільших слов'янських націй? Скільки? Відповідь на цей знає один Господь Бог. І все це - проклятий нині усім світом московіт. Він і нині, за цих п'ять років відібрав життя, подароване людині Богом, у понад 10 тисяч українців.

Скільки зазнав лиха за ці роки українець?! Скільки ним знищено просточесних, працелюбних українців?! Скільки загинуло на своїх землях, загинуло у сибірських незорих, як всесвіт, снігах?! Скільки пережив українець голодоморів, штучно, навмисно влаштованих загарбницьким московітом, аби навіки заволодіти її полуденним, милим краєм? Другою у світі Елладою! Другою Елладою, за визначенням світових мандрівників, що пізнали наш гостинний народ, наші багатющі землі. Скільки було винищено українців усіма московськими царями, усіма московськими вождями і усі вони, як один, - тирані-диктатори.

Тепер запитайте у сьогоднішнього учня: хто приніс холопство в Україну вільнолюбному українцю? Відповідь - московіт. Хто приніс неволю в Україну? Відповідь - московіт. Хто приніс кріпосне право в Україну? Відповідь - московіт. А хто вже у 17 сторіччі, одразу після приєднання чи возз'єднання з «нерозумним сином» зрадив його за спиною ще живого Богдана - Зіновія? Відповідь - московіт! Хто відібрав в українця освіту? А після цього і мову. Той самісінький московіт!!!

А хто перетворив «другу Елладу» у пустелю і жебрацтво - московіт. Хто знищив стільки мільйонів українців і скоротив населення більше, ніж у двічі - московіт.

І все це факти. Тільки за Червоної Москви чотири голодомори: 1921-23 і людодіство; 1932-33 і людодіство, 1947-48 і людодіство. А понад 10 мільйонів у кривавій війні між двома тиранами ХХ сторіччя Сталіним і Гітлером. А потім знову - Сибіри, Сибіри, гулаги, гулаги по одній шостій планеті. Дійшло до того, що Сибір заговорив... українською. Ніби як за Януковича - регіональною. Стільки вже там було тих українців, що рідко коли, окрім вертухаїв і внутрішніх наглядців, зустрінеш московіта.

А хто відібрав в українця освіту після «нерозумного сина»? Московіт. У 17 столітті українці, за словами архідиякона Павла Алепського, який подорожуючи Україною в 1654 році писав: «По всій Козацькій землі, дивній та гарній, ми помітили прекрасну рису, що викликала наше здивування: всі вони, за винятком небагатьох, навіть більшість їхніх жінок та дочок, уміють читати і знають порядок церковних служб. У країні козаків дітей більше, ніж трави, і всі вміють читати, навіть сироти». Через два роки, повертаючись з Московії, у своєму деннику він записав: «У козацькому краї в кожному місті та кожному селі побудовані дома для бідних та сиріт... Священики навчають сиріт і не дозволяють, щоб вони тинялися по вулицях...» Українці не залишали без опіки осиротілих дітей за будь-яких часів: чи то монголо-татарська навала, чи за часів московського лихоліття.

Ще поки Москва за спиною недалекоглядного гетьмана ділили

Україну між собою і Польщею на Лівобережну і Правобережну, в Україні існували початкові, середні й вищі ланки освітніх закладів. Поміж них - братські школи, Острозька й Києво-Могилянська академії, колегіуми в Чернігові, Переяславі, Новгород-Сіверську, Харкові, монастирські, парафіяльні, полкові, січові школи. Діяли друкарні, бібліотеки. Все це було знищено. А українець боровся-виживав. Намагався «вибитися в люди» з рабства, московського споконвічного холопства. Навіть ще за Петра Скаженого і Катерини Навіженої запорозькі козаки відкривали школи при церквах чи не всіх українських парафій, але незабаром московська сучка Катя Січ зруйнувала і заявила - «черні не потрібно давати освіти». У черні, писала обер-прокурору, питанням номер один: треба відібрати мову. І що ж дала сучка Катя взамін українцю? Кріпосне право. Споконвічно вільного козака прирівняла до собаки, якого можна було виміняти, програти в карти чи продати. І це все московіт. І це все під оплески холопів. Як нині, коли Московія намагається розпочати Третю Світову, мабуть, уже останню на цій землі, про що в московських телестудіях плеще московський убогий на далекозорість люд. Плеще пропагандистам війни скабеєвим -поповим, норкіним-соловійовим, толстим. Дружно плещуть і цими оплесками схвалюють смерть своїм синам, своїм чоловікам, бо впевнені (іхній же маршал сказав, і це правда) «баби ще народять». Гарматного м'яса не шкода. Ні в Алеппо, ні в Донбасі, ні в Чечні, ні в Грузії, ні в Молдові.

Куди завтра піде московіт? На братню «Білорусь». Розширяти імперію, оскільки в Україні розширення не вдалося. Знищить бацьку Лукашенка? А хіба це для

московіта проблема?! Нема досвіду. Не знайдеться у Москві ампули для пістолета-шприца, яким стрільнуть через рулон «Правди», чи «Известия» грамулькою ціанистого калію чи свіжим «новачком». Стрільнуть межі очі, стрільнуть у ніс. Не у свій же. О, скільки вбивств за 370 літ «дружби»! Скільки вбивств на всіх землях Тартатарії (майбутньої Московії) починаючи від Войнаровських і не кінчаючи Коновальцем, а після цього ще і Шухевич, і Ребет, і Степан Бандера. А пізніше і Шаповалов, і Василь Сліпак... І нема нашим синам і донькам рахунку. Страшного і безмежного рахунку, як небо, як море сліз. Аж до обрію. Неозорого. І їм усе мало. І вони все стріляють. Можуть подати й авто. Вантажне. Як для Чорновола, як для білоруського Машерова. Вислати назустріч «Белаз», а й для Лукашенка. Після цього бацьку щедро укриють трояндами і похоронними вінками. Народ скличуть по установах і організаціях, як на яничара Захарченка. Гарно проведуть в останню путь і на другий день забудуть, як про моторолу, про гіві, про пушиліна... А останній, здається, ще живе. Але і цей не на довго. Метал зношується. А живий матеріал - тим більше. Тільки бацьку Москві не забудуть. Білоруси не простять. Не дай Боже, якщо це трапиться. Це тільки мое припущення. Це тільки від знань про ментальність Орди. Дай Боже, щоб я помилився. Хай краще вже в окопи. На бульбу, а Білорусь хай жиє. Хай бореться. Там характер є. А в нас - 370 років. Важких років. Років знущань, висміювань, років зневаги і меншовартості. Розстрілів, заслань, відрубубування рук за татування українського герба - герба древньої Русі-України, вирізаня серця, якщо й там герб чи колір під кольорами неба і сонця

Московіт заздрить. Московіт ненавидить. Чому Русь - це Україна, а чому не Московія. Бо вони тепер після Томоса розуміють: вони - орда, яка через 500 років після Києва раптом охрестилася і записала сама себе в слов'яни.

Московіт, який живе не на історичній правді, а на міфах, не може цього пережити. Він від зла, ненависті і чорної заздрості називає нас салоїдами, укропами, нациками, фашистами, жидобандерівцями, свинопасами, хохлами і десятками інших синонімів. Московіти без цього не можуть. Вони так називають й інші загарбані ними народи: грузин, узбеків, білорусів. Московіт ніколи не бачить в своєму оці колоди, він бачить у чужому скалку і всіх висміює і всіх обзиває, кого завоював. У кого відбирав, забороняв, нищив. Нищив указами, нищив наказами, нищив оберпрокурорами, міністрами внутрішніх справ, нищив цензурою і нищив фізично. Нищили історію, нищили правду, нищили справедливість, нищили найголовніше – мову і українську церкву, заселивши на нашу територію відділ ФСБ - московський патріархат.

Але найперше нищили мову. Нищили усі 370 років, підганяючи нас під «єдиний народ» з «єдиним язиком». Нищили, бо усвідомлювали: наша мова, мов пісня! А пісня - це наша історія. Бо їй, як історії, тисячі літ. Цією мовою ми співали веснянки ще до християнських часів. Понад дві з половиною тисячі років тому:

*А ми просо сіяли, сіяли,
Ой, дід-ладо, сіяли, сіяли.*

Або безсмертний «Щедрик», якого не міг нічим витравити москаль. Москаль вистрілив у композитора, мого земляка, автора обробки «Щедрика», над якою Микола Леонтович працював усе життя.

Після пострілу москаля композитор помер, а «Щедрик» вижив. Щедрик, мов чарівний птах Фенікс, відродився з попелу і полетів по світу. Полетів на десятках мов. Американці мотив «Щедрика» використали у 15 своїх відомих фільмах. «Щедрик» нині через тисячі літ завоював світ. Цивілізований світ. А його все вбивали. Де? У Москві? Хто? «Брати». Будь вони прокляті з таким «братством». Вбивали, як і веснянку «А ми просо сіяли..» так і «Щедрика», яким тисячі років. І ці пісні, як і інші, співалися у дохристиянські часи. Співалися нами, русичами-українцями. Прочитайте московського, чесного вченого німецького походження Єгора Классена, якщо раптом у когось є сумніви, прочитайте поляка Михайла Красуського, який писав про «Древность украинского языка».

І, окрім, мови, окрім пісні, окрім церкви і нашої історії, скільки ви вбили наших геніїв? Вбивали, розпинали, у Сибірі винищували, аби створити у світі, у своєму власному московському світі, що тут, в Україні - одні селяки. Самі примітивні. Суцільна меншовартість для лопати і кирки. Для каторжної праці на окупанта, агресора, загарбника. Будьте прокляті у віках, ординці-брехуни і загарбники чужих земель!!!

І ось грудень, що переходить у січень. І знову Собор. Як 370 років тому. Тільки цього разу не про об'єднання з Москвою. Цього разу - про возз'єднання і дай Боже нам розуму, згуртованості, єдності і тоді навіки. Вільні навіки!!!. Собор про єдину помісну українську церкву, про отримання Томоса. Томоса, як підтвердження, що ми у материнській церкві, а не «сестринській у старшого брата» 1030 років. 1030 років!!! І тут московська агентура, тут перевертні шуфричі, тут мірошниченки юрії, тут

коти, тут ю.бойки, тут новінські. Без роду і племені. Тут усе сміття - залишки постколоніальної держави. Залишки, недогризки і шлункоїди, як світські, так і церковні, як экс-митрополити онуфрії, лебеді та інші їм подібні перевертні і зрадники свого народу, прислужники і лакузи загарбника - вічного агресора.

Вічного ординця, ментальність якого не міняється у віках. Залучені агенти-українці, які в часи колоніального пристосуванства, як короста, досі живуть і живляться кров'ю України. Живляться і шкодять, мов тхори на горищі. Шкодять, бо важко зняти погони з-під ряс і одягти звичайний цивільний чи рясу без офіцерського кітеля й піти у церкву й покаятися. Сказати: - Господи прости. Зраджував. Брехав. Як Москва вчила. Порушував усі твої божі заповіді. А поміж них найголовнішу: полюби ближнього як самого себе. А я ж сів ненависть. Я хотів крові. Великої крові своїй Україні. Я тримав під рясом не хреста, а саперну лопатку, я прицілювався на олтар автоматом Калашникова, якого мені привезла Москва. Прицілювався,

щоб убити свого ближнього. Я не сів любов, я сів ненависть. Каюсь. Перед усім народом каюсь. Не покаюся. Не покаюся. Поки що ні экс-митрополит Онуфрій, ні экс-митрополит Павел й інша їм подібна аморальна босота під кирилівською рясом і фесебешними погонами.

І січень настав. Великий січень. Україна розірвала останні вуздечка з дикою ордою. Отримала Томос. Повернула собі правду і волю за 370 років кривавого чекання. Через 370 років прийшла Справедливість. Історична Справедливість. Нас, сподіваюся і молю Бога, Москва більше не ділитиме на Лівобережну і Правобережну. Станемо ми єдиними і станемо сильними. Помилку Богдана - «нерозумного сина» виправив його Святість Філарет і Петро. Петро Порошенко, і цим уже увійшов в історію. Навіки.

Навіки залишиться і вільна Україна. Від Московії. За умови, якщо «дикий і лагідний мішка» знову не виповзе з нетрів «казкового» лісу і не нарубає дров в Україні і в Європі, а то й у цілому світі. І Україна залишиться вільною. І з такою ж автокефальною українською церквою під омофором Константинополя-Стамбула, якою була і 1030 років тому, і аж тепер відродилася у Правді. Благослови її, Господи! Благослови навіки!!!

90 РОКІВ ФІЛАРЕТУ

Михайло Антонович Денисенко (Філарет) народився на Донбасі в селі Благодатному. Його дід загинув під час Голодомору, а батько у Другій світовій війні. Саме це і нашттовхнуло Михайла на думку стати у майбутньому священником.

Філарет є випускником Московської духовної семінарії Російської православної церкви. На II курсі Михайло прийняв чернечий постриг з ім'ям Філарета. У 1990 році після смерті московського патріарха Пимена, Філарет відстоював право української церкви. Ініціював перейменування Українського екзархату РПЦ на УПЦ МП.

У 1991 році домігся від РПЦ незалежності для УПЦ в управлінні (але не тотожне з канонічним статусом автономії).

Розпочав процес відновлення автокефалії УПЦ КП. За що отримав анафему 1997 року від Російської церкви. Втім, 2018 року Вселенським Патріархатом анафему було визнано недійсною.

Підтримував Євромайдан. Коли люди ховалися від беркутівці у Михайлівському соборі, він заявив, що "монастир прийняв їх, напоїв чаєм, тобто, дав їм притулок. Народ це дуже високо оцінив, згадав давні часи, коли під час монгольської навали гнані татаро-монголами ховалися в храмах".

У 2015 році в одному з інтерв'ю порівняв дії російської влади з діями радикальних ісламістів з терористичної організації "Ісламістська держава" і спрогнозував, що це об'єднає українські православні церкви.

18 квітня 2018 року разом з Макарієм та Онуфрієм зустрівся з Петром Порошенко та офіційно передав підписи 40 архієреїв Київського Патріархату, 12

архієреїв Автокефальної Церкви і близько 10 архієреїв Московського Патріархату до Вселенського Патріарха про надання Томосу про автокефалію Української Церкви.

23 листопада на 85-ті роковини Голодомору 1932-1933 років виступив у Верховні Раді і пояснив причину українського геноциду: "Перша: це те, що на той момент перепис населення показав, що українців – 85 млн, а росіян – 65 млн. Тому безбожне радянське керівництво вирішило знищити українців, щоб не переважали над росіянами. В результаті того Голодомору, перепис 1939 року вже показав, що кількість українців становила лише 65 млн, а росіян – збільшилася. Друга: зробила свою справу цитата Бухаріна: "Хто володіє хлібом, той має владу"".

8 січня цього року Філарет отримав звання Герой України "за видатну історичну роль у становленні незалежної Православної Церкви України, діяльність, спрямовану на відродження духовності Українського народу, піднесення авторитету православ'я, утвердження ідеалів милосердя і міжконфесійної злагоди".

В гостях у “Бористену”

В Дніпрі побувала українка американо-канадського походження Лада Рослицька.

Я маю приємність знати багато років близьких цієї молодій завзятої жінки: мати, тітку рунмаму Світлану Свириденко, численну рідню в США. А тому особисто для мене не секрет звідки у доктора Лади Рослицької потяг і любов до України. Відома річ, з родини, з близького оточення, з виховання.

І все ж таки завзяття і впертість з якою Лада допомагає Україні стати українською і цивілізованою викликає повагу і здивування. Ось вже п'ятий рік доктор Л. Рослицька живе і працює в Києві. Її знання і незважаючи на порівняно молодий вік досвід дозволяють прикладати працюючі руки в різних ділянках. Нині Лада Рослицька керівник з досліджень та

адвокації Незалежного антикорупційного комітету з питань оборони (НАКО). Дніпро відвідала, як то кажуть, і по роботі, і як цікава до всього особа. Музей АТО, міжнародна аерокосмічна компанія Noosphere, Noosphere Engineering School, дирекція г/о “Дніпровські пороги», виставковий зал петриківського розпису – це лише деякі адреси за якими встигла побувати Лада буквально за два дні. Її спілкування і обмін думками без винятку було цікаво усім. Адже Лада нині має унікальну можливість провадити моніторинг соціально-економічних умов як західного суспільства так і України. Додайте до цього природне досконале знання англійської і рідної мови та ще пари європейських й стане зрозумілий потужний інтелектуальний потенціал цієї молодій, вродливої жінки. Дніпро і наш край Ладі сподобався. А значить це не останній її візит до наших околиць, і не остання можливість багатьом людям дізнатися більше корисної і цікавої інформації.

**Фідель Сухоніс, письменник,
редактор журналу
“Бористен”**

«Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом»

«Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом» серія відеозамальовок з такою назвою викликала заслужену увагу глядачів не лише телеканалу ОТВ Дніпро, а й користувачів інтернет – ресурсу youtube. Ми продовжуємо знайомити читачів «Бористену» з найбільш цікавими скріншотами відзнятими з відеоробіт шеф-редактора нашого журналу.

Америка країна емігрантів. А тому інтернаціональні шлюби тут не рідкість. Ось і Віктор Свириденко знайшов своє щастя разом з американкою німецького походження Барбарою. Разом їм завжди цікаво та весело. І що особливо тішить Барбара з великою пошаною ставиться до наших традицій і культури. Як мені здалося, вона не лише кохає Віктора, але й любить Україну.

В США не рідко можна зустріти українську символіку. Як ось наш прапор і герб неподалік Храму Святого Вознесіння ПЦУ в штаті Нью-Джерзі.

Цей тракторець часто-густо незамінний на американському обійсті. І хоч косять ним не сіно для корів чи коней, однак, обійтися без нього важко. Адже побіля приватних будинків в США буває чималенько землі. І підстригати траву без допомоги такої техніки дуже не просто.

В Америці не рідкість буревії. Вони приносять чимало шкоди. Учасколи мені довелось відвідати США якраз лютувала негода. Не важко уявити яке могутнє дерево повалив вітер на обійсті моїх давніх приятелів рунтата Боголюба і рунмами Світанни Свириденко з штату Конектикут . На щастя ніщо не було зруйновано. А добрі господарі невдовзі навели лад на своєму подвір'ї.

Чорнобривці вони і в США чорнобривці. А ось популярне в Україні авто «Шевроле» в американському виконанні дещо відрізняється від тих що їздять нашими дорогами. І коштує на пару тисяч доларів дорожче.

Мангетин - один із символів Америки. Ось такий чудовий краєвид розкривається на нього з боку штату Нью-Джерсі.

Петро Палюх що мешкає в американському містечку Резерфорд неподалік від Нью-Йорку американець, як то кажуть, на всі сто процентів. Бо ж потрапив до США дитиною і його матеріальне становище нічим не відрізняється від типового представника середнього класу. Ось хіба – що душа українська. Яка не

дає йому спокою і примушує брати участь у різноманітних заходах нашої громади. Зокрема ось у цій конференції в Нью-Йорку, присвяченій століттю української революції 1918 року.

Як багато у цьому фото мудрості та добра! Рунтато Боголоб Свириденко та рунмама Світання Свириденко майже все життя провели за межами України. Та попри це все одно залишалися українцями. І ось в наддвечір'я своєї долі в неблизькій Америці продовжують жити Україною і для України. Не кожному випадає щастя мати високий сенс свого існування в цьому світі. Вони його знайшли. Одні з моїх героїв відеозамальовок “Українська Америка зблизка з Фіделем Сухоносом...”

Бути мамою особливої дитини

Людмила Шамрай - мама чарівного Богдана. Але на плечах цієї тендітної молодій жінки не просто виховання сина, а й щоденна боротьба з цим світом, адже її Богдан - особливий.

можуть зрозуміти тільки ті, хто через це пройшов. Люди навіть на мить не можуть уявити, приміряти на себе, відчуті або навіть подумати, як це - не вписуватися в рамки «таємничої нормальності», - розповідає Людмила.

«Мені пояснили, що Богдану не місце зі звичайними дітьми»

«Я давно живу з відчуттям поганої мами. Мені хочеться зробити табличку, де великими літерами буде написано «У мого сина неврологічні порушення, він не може вести себе тихо». І ходити з цією табличкою, щоб не виправдовуватися, не пояснювати і не соромитися власної дитини. Багато моїх знайомих, які знають Богдана тільки по фотографіях, кажуть: невже тобі важко, у тебе такий янголятко росте. Так, янголятко, гарненький хлопчик. Але спокійний він тільки на фото », - розповідає Людмила. Вона веде свій блог, пише статті, щоб пояснити і достукатися до суспільства, яке часто їх відкидає і не приймає. Випробуванням для Людмили стали пошуки дитячого садка для Богдана. «Мені пояснили, що Богдану не місце зі звичайними дітьми, їм не потрібно» клеймо неповноцінності ». Що на Богдана скаржаться вихователі, їм важко впоратися з його активністю. Що обурюються батьки - кажуть, що їхні діти приходять додому і починають «бекати» і «мекати», тому вони хочуть позбавити своїх дітей спілкування з «дефективною дитиною». Нехай мій син іде туди, де він буде ближче до інших дітей за інтелектуальним розвитком. В інший сад або до спецстанови. Мій відчай

Людмила пройшла непростий шлях - пошуки, форуми, обстеження і багато іншого, але садок був знайдений - навчально-реабілітаційний центр для дітей з вадами фізичного та розумового розвитку. Людмила орієнтувалася на своє сприйняття цього місця.

«Хороший дитячий сад - той, де до дитини ставляться як до особистості. Я бачу, що Богдану подобається. Він ходить в садок з натхненням, з легкістю відпускає мою руку, каже «Мама, бувай!», бере за руку виховательку і йде з нею. Що стосується мене, то ця історія зробила мене сильнішою, загартувала мене, навчила дивитися на світ не через призму чужих обмежень, а своїми очима», - говорить вона.

«За кожним нашим фото - історія»

Виховувати дитину в дві руки - складно. Виховувати особливу дитину в дві руки - вдвічі складніше. «Як я відчуваю по собі, жінка з дитиною без підтримки сім'ї (чоловіка) вона як людина-невидимка. Коли я порівнюю себе з іншими жінками, у яких з підтримкою все «ок», то виникає відчуття дефективності.

Багато речей для мене недоступні. Я хочу бачити більше можливостей для жінок з дітьми, бо таке враження, що місце для них тільки на дитячих майданчиках. Коли я виходжу за межі цих майданчиків, відчуваю такий спротив і неприйняття моєї дитини. Про це я писала в своєму блозі. Я хочу, щоб суспільство було більш чайлдфрендлі. Але я все одно виходжу в люди, і коли потім розміщую фото в Фейсбуці, що ми були там і там, то за кожним фото є своя історія: скільки людей зробили мені зауваження, скільки разів нас намагалися вигнати і так далі », - розповідає Людмила. Її сторінка в фейсбуці - це безліч фотографій. У Богдана та Людмили насичене і яскрава життя.

А у малюка є навіть фото з президентом! Людмила, в свою чергу, намагається розповісти про труднощі, щоб її історія допомогла комусь, хто на межі, щоб допомогла не опускати руки. «Є велика проблема в самозабезпеченні. Якби я знала, що буду сама виховувати особливу дитину, я б навчилася в'язати-шити-вишивати. До народження Богдана я активно займалася продажем, була ріелтором, планувала власну справу. Зараз я не можу працювати в офісі, частину свого життя я витрачаю на фахівців, лікарні. Багато типів роботи мені не підходить

саме через умови. Мені підходить варіант роботи «вдома, з вільним графіком». Буває і таке, що така робота інакше оплачується. Хоча дивно, коли, наприклад, контент-менеджер повинен сидіти в офісі. Або івент-менеджер (у мене є великий досвід організаторської діяльності, я зараз застосовую для активної громадської діяльності, тому що по-іншому можна просто з глузду з'їхати, розуміючи, що я не затребувана як фахівець). Та й за весь цей час, щоб вижити, за яку тільки роботу не бралася: і оголошення клеїла, і офіси мила, і квартири прибирала, і під'їзди. Але є у мене найбільший досвід - це досвід мами. Страшно подумати, що буде зі мною далі, з моїм досвідом, моїми професійними якостями. Іноді хочеться заснути і не прокидатися, іноді просто зникнути або перенестися на три-чотири роки вперед, коли все має покращитися. Я вірю, у нас все налагодиться, і Богдан стане звичайною дитиною, просто на це потрібні сили, терпіння, ресурси (фізичні, моральні, матеріальні). Богдан уже більше року на ноотропних препаратах, це дає йому поштовх у розвитку. Крім того, йому потрібні заняття з логопедом, дефектологом, додаткові заняття і ще багато чого. Все в комплексі. І у мене відчуття «поганої мами», я не можу дати синові все, що йому потрібно. Був період, я не боюся в цьому зізнатися, коли я «відривалася» на синові. Тому що через нього, я - вільна і незалежна жінка, стала жінкою з обмеженими можливостями. Я навчилася справлятися з цим станом, зараз я з Богданом досить крута команда. Думаю, цей шлях проходить багато жінок, коли я починаю розповідати свої історії, виявляється, що наші ситуації дуже схожі. У мене є внутрішня сила, яка мені допомагає. Я вважаю себе «невеликою» оптимісткою, і часто жартома називаю себе бароном Мюнхгаузеном, який сам себе за волосся витягнув з болота », - відверто каже Людмила. Ця неймовірно сильна жінка знаходить час на спорт і демонструє вражаючу витримку і гнучкість під час занять pole-dance. Зараз Людмила займається організацією різних акцій і інших заходів, вона подорожує з дитиною автостопом, пише казки, мріє про власну книгу (до речі, одна у неї вже є) веде блог особливої мами на BBC news Україна.

«Змінюючи світ, допомагаючи людям, я допомагаю собі. Встигати все неможливо, завжди доводиться чимось жертвувати, часто це буває сон. Буває таке, особливо, коли через погодні умови Богдан у будинку, як зараз. Наш навчально-реабілітаційний центр, куди ходить малюк, далеко, слизько-мокро-холодно, тому він ходить туди два рази в тиждень. Якщо є термінова робота, то працюю вночі. Буває спиш по дві-три години на добу. Днем дитина, вночі - матеріальне забезпечення. І зараз, наприклад, поки я пишу цей текст, Богдан встиг кілька разів впасти, розлити воду, розлити йогурт, вилізти багато разів мені на спину, розкидати іграшки. Це дитина з нестримною енергією. Тому краще працюється все ж ночі!» - каже Людмила. «Він зробив мене сильнішою» Людмила просить у Бога тільки терпіння і здоров'я. «Якщо зі мною щось трапиться, у малого дорога в інтернат або я на 100% впевнена, що батько Богдана відправить його до своєї мами в Донецьку область - і все. Колись в «Мамській групі» в мережі зустріла пост однієї жінки, якій потрібно було лягати на операцію, вона питала, чи можна дитину (хлопчик з певним діагнозом) тимчасово прилаштувати в інтернат. Впізнала в цій жінці себе. Стало моторошно. Таке відчуття, що особливі діти у нас розглядаються якось відірване від тих, хто їх виховує (якщо це не діти-сироти). А виховують їх жінки. Часто буває, що чоловіки не витримують таких випробувань і зникають, буває, що забувають про свої «невдалих» дітей. І жінка залишається один на один зі своїми проблемами. На ній велика відповідальність, від якої іноді хочеться сховатися. Я хочу знайти жінок в такій же ситуації, як я, бо впевнена, що не самотня у своїх проблемах і переживаннях. Хочу об'єднати наші сили і направити енергію

на розвиток і самоцілення, а не на руйнування самих себе. Дуже страшно, що жінка з дитиною - незахищена соціальна категорія. Коли я зустрічаю в новинах, що жінка вийшла з вікна, жінка викинулася з багатоповерхівки разом з дитиною, жінка втопила своїх дітей, це дуже боляче. І я розумію їх, розумію то стан душі, то затемнення і зневіру. Тому я вибираю бути оптимісткою, що б не відбувалося. Вірю, що навіть саму темну ніч завжди змінить ранок. На жаль, часто доводиться звертатися за допомогою до людейвфонди,наприклад,колиприходить час починати новий курс лікування. Дуже не вистачає самозабезпечення, я намагаюся рухатися в цьому напрямку, але все дуже повільно. Роботу збираеш по крупичках. Головне не думати, «Чому?» І «За що?». Це деструктивні думки. Значить, мені це під силу. Богдан навчив мене терпінню, загартував мій внутрішній стрижень, змусив дивитися на світ іншими очима. Він зробив мене сильнішою!» - каже Людмила.

Мирослава Борхес

“Вітаємо!”

Многая літа, Святіший Патріарх Філарет

“Русській мір” має багато гидотних традицій. Одна з них гнути спину перед тим, хто в силі й забувати, а то й ганьбити тих, хто вже не грає першу скрипку. Сьогодні Святійшому Філарету 90 років. Мільйони українців по усіх світах мають подумки побажати цій величній людині всього найкращого. Якщо і є у сучасній нашій історії приклади самозречення заради високої ідеї, то це Патріарх Філарет! Мені випадала приємна нагода не раз зустрічатися з цим велетом думки і духу. І не раз чув від нього:

- Людина грішна..

Так, безперечно, особливо коли ця людина має великі статки і владу. Не без гріха і Патріарх Філарет. Мені не забулося як під час проведення горбачовського референдуму про збереження СРСР тодішній Митрополит Київський і всієї України

Філарет закликав з екрану телевізора “сохранить нашу Родіну Саветський Саюз.”

Та чи вправі ми судити його нині за це, більшість в Україні сущих колишніх комсомольців та членів КПРС. Звичайно, ні!

Бо сьогодні Патріарх Філарет це совість і гордість нашого народу. А ще не багато людей за життя бачать плоди своїх великих старань. Патріарх Філарет зміг побачити. Незалежна Українська Церква утвердженню якої він доклав стільки сил - реальність! Многіє літа, наш Патріарх! Велич Вашу визнають не лише віруючі українці, а й агностики та атеїсти. Аксіос!

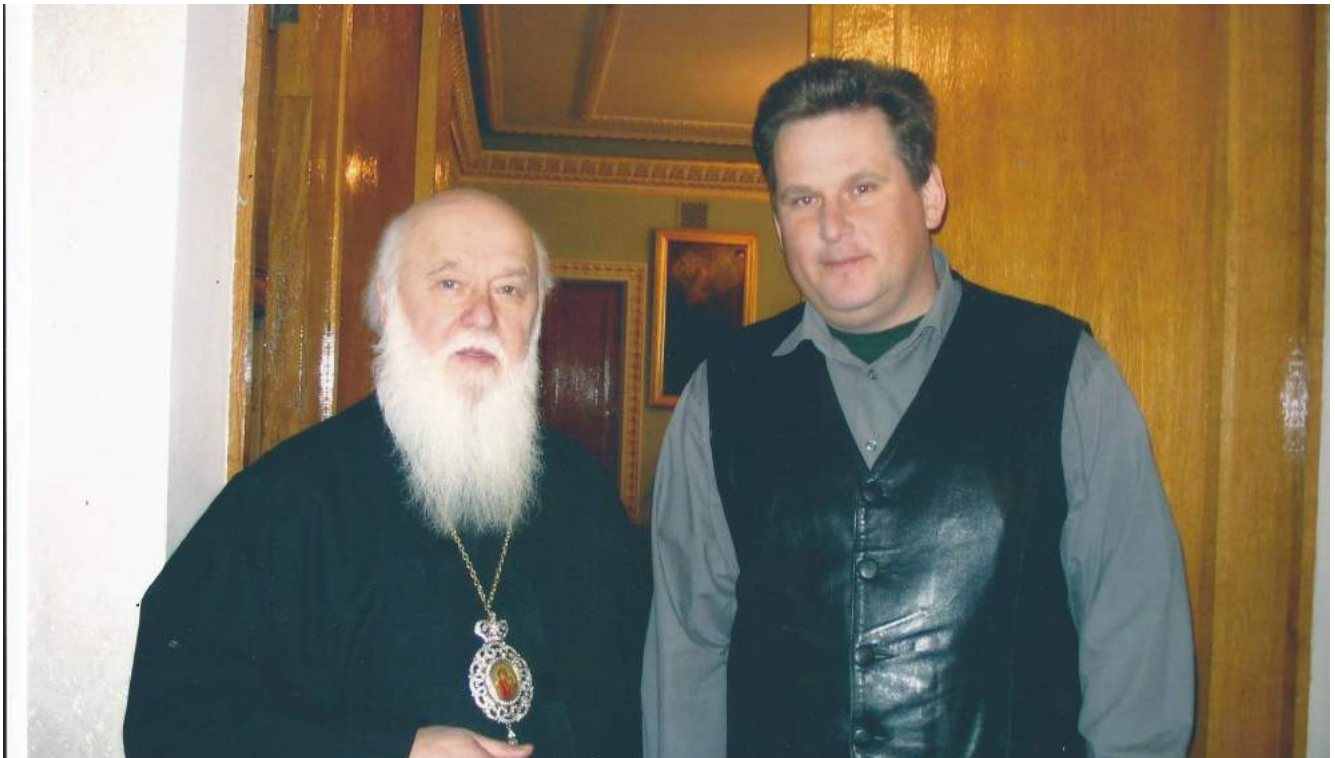

ФОТО під час одного з перших візитів редактора "Бористену" до Патріарха

Фідель Сухоніс редактор
журналу "Бористен"

75-річна монахиня Української Церкви на Нікопольщині потребує пряжі для в'язання шкарпеток нашим бійцям на передову

Монахиня Марія без жодних статусів, без будь-яких нагород і привілеїв, вона понад три роки допомагає хлопцям на фронті. Всього вже поїхало на Схід близько 600-т пар шкарпеток від матушки Марії, в кожному з них вона вкладає записку: «Нехай тебе, дитино, Бог береже, а Пресвята Богородиця покриває своїм чесним омофором. Повертайся додому живим».

Зараз вона потребує ще пряжі для в'язання нових шкарпеток для наших воїнів-захисників.

Звертаємося до людей доброї волі підтримати це звернення і долучитися до закупівлі необхідного матеріалу.

Привезти пряжу для шкарпеток бійцям ви можете до храму св. прав. Петра Калнишевського на честь полеглих воїнів-захисників за адресою: вул. Каремлюка, 4 (зупинка ЦУМ, напроти ТЦ «VILLA»). Моб. тел. 068 678 23 21 ієромонах Меркурій (Скорород)

Прес-служба Нікопольського благочиння Православної Церкви України

«Освіта»

Ідеї Соборності від студентів ДНУ

Студенти Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара були відзначені у конкурсі творчих робіт «Ідея Соборності: історія, сучасність, майбутнє», приуроченому до Дня Соборності України та 100-річчя Акта Злуки. Нагородження переможців відбулося 21 січня під час засідання круглого столу, яке відбулося у Національному педагогічному університеті імені Михайла Драгоманова. Конкурс проходив у рамках програми «Діалог університетів» Міжнародного центру Балтійсько-Чорноморських досліджень та консенсусних практик за підтримки інтернет-видання iPress.ua. Серед найкращих були відзначені роботи студентів факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства нашого університету – Ольги Сидоренко, Ольги В'юн та Максима Чуркова.

Загалом, до реалізації проекту конкурсу «Ідея Соборності: історія, сучасність, майбутнє» долучилися десять університетів із різних регіонів країни: Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, Львівський національний університет ім. І. Франка, Національний університет «Острозька академія», Національний університет «Кієво-Могилянська академія», Київський університет ім. Б. Грінченка, Харківський національний університет ім. В. Каразіна, Чернівецький національний університет ім. Ю. Федьковича, Київський національний університет ім. Т. Шевченка, Донецький національний університет ім. В. Стуса.

Метою конкурсу було залучення студентів до роздумів про важливість суспільної злагоди, а також надання можливості активним молодим людям, які мають власну думку, проявити себе й отримати визнання.

Факультет української й іноземної
філології та мистецтвознавства

"Спеціально для "Бористену"

Ворожнеча між народами-сусідами – справа біології, не культури.

Тваринні агресивні інстинкти не пропали, досі існують у людських генах. Лише трохи загальмовані цивілізаційними і етичними правами, едукацією.

Русь мала родючі землі, і всі сусіди лізли туди, як мухи до меду. Ще в X ст. татари- хозари своєю владою сягали аж по Київ. У 865 році князь Святослав вигнав їх з Києва. Але після накиннення християнства Русь втратила мілітарну силу, що було ціллю греків - приборкати войовничу Русь. Русь мала вже дбати про Царство Небесне, а не про життя на землі. Це була цинічна конспірація творців християнства. На Куликовому Полі 1223 року руські війська програли битву з татарами і відкрили їм дорогу до Європи.

Хозари в 740 році прийняли юдаїзм, і наука Тальмуду вчила їх про їхню обраність Богом і право панування над іншими народами. Хозарську державу знищив Чингіс-Хан у XIII ст. Від тоді вони почали наповнювати європейські країни як релігійна ортодоксальна секта, яка займалася торгівлею і грішми. Пізніше майже з усіх країн Європи їх виганяли. Перед II Світовою війною в Польщі було їх 3,5 мільйони, 10 процентів населення країни. Від них походили такі особи: Юзеф Пілсудський, Фелікс Дзержинський і Станіслав Косьор.

Поляки в десятому столітті ще не проходили Віслу на схід. При Віслі було пасмо 100 км. непрохідних лісів. Населення Польщі не перевищувало одного мільйона осіб. У документі «Da-

gome iudex» з 891 року східня границя проходила по Віслі. При Віслі на північ були литовські племена ятв'ягів, на південь – Русь. Далі дослівно: на схід від Кракова починається Русь.

У 906 році мадяри знищили Моравську державу, до якої належало Підкарпаття з Краковом і Перемишлем. Від тоді на цих землях господарили мадяри; Краків перейшов до поляків у 991 році. Русини були частиною моравської держави. Так є в документах. Цікаво додати, що Римською Імперією управляв русин Одоакер (476-493 р.р.). Він похоронений у Зальцбургу, біля Відня. На надгробній плиті написано: Odoacer, Rex Ruthenorum (король русинів). (Василь Косаренко-Косаревиц, Московський сфінкс, стор. 85).

Почавши ще від моравської держави, в Студетах і Карпатах поселювали німецькі колоністи. Німецькі назви мають такі місцевості на лемківщині: Рихвалд, Горлиці, Шимбарк.

Ще в XII ст. у Кракові було 26 молитовних домів, церков візантійського обряду. Археологи розкопали руїни міста Вісліца, біля Кракова, де виявили присутність візантійського обряду.

Наша руська, лемківська земля була розділена тоді між поляками і мадярами. Наприклад, Чорштин був польський, а Недзіца – мадярська, де вони побудували свій досі гарний палац. Тепер тут Польща.

Польський король Казимир Великий почав здобувати руські землі. Після його смерті, 1370 року, королем став маляр Людвік, а після нього його дочка Ядвіга, яка одружилася з литовським князем Ягеллом, 1385 року. Тепер об'єднані сили Польщі, Литви і маляр почали свою місію здобування руських земель, які були нищені монголами.

Поляки не прийняли християнської релігії з настановою «любові ближнього». Поляки від початку були агресивними римо-католиками, а Рим зробив з них своїми «корисними ідіотами», щоб були на службі Римові в боротьбі за поширення володіння Риму на сході – Русь, Литва, Білорусь і далі аж до Москви, що їм не вдалося. Але Рим досі має до Москви дружні відносини. Так, ще недавно «польський папа» Іван Павло II, писав до Олексія Косигіна, щоб він не брав серйозно того, що він, Папа, говорить українцям. На що українська католицька преса обурилася. Україна всю історію була кістю незгоди між сусідами.

Поляки ніколи в історії не дбали про свої західні землі, здавали їх німцям. Ще після I-ї Світової війни в плебісциті німці виграли ці землі – західній північній. Щойно після II-ї Світової війни Армія Радянська брутально вигнала сім мільйонів німців і передала ці землі полякам. Натомість бувші «польські Креси», Москва забрала і допомогла полякам зліквідувати українське

Закерзоння. Ці староруські землі залишилися при Польщі, а українське населення, автохтони цих земель було брутально вигнано на схід-захід. Цей острівець «українського націоналізму» Москва і Варшава не могли толерувати. Вчинений геноцид над українським населенням Закерзоння в 1944-1947/1951 р.р. свідчить про польську культуру щодо своїх громадян, -варварська культура. А католицький клер показав свою лакомість на українське майно. Яке це є польське «християнство»? Гітлерівці теж були «християнами». Ця сама звіряча генетика.

Українці підписували десятки договорів з поляками в історії. Поляки не додержали ні одного договору. Вічно брехня, зрада, підступ і брак найменшого респектудоукраїнців, білорусів і литовців. Ці народи мали втопитися в польське етнічне море. Культура, цивілізація, християнська етика? Ні, біологія.

Всі польсько-українські відносини і спільну історію не можна розглядати цивілізовано, культурно, згідно з законами. Все це треба розглядати з точки зору біології, а не історії. Це є примітивна, не цивілізована жадоба нищити інших людей, де діють тваринні інстинкти, а не цивілізовані права і закони етики між людьми. Звідси війни, вбивства, жадоба наживи, ненависть до інших людей. Інші не мають права жити на своїй землі, бо треба ці землі забрати, а людей знищити. Так робили комуністи, німці і поляки щодо українців. Так зробив біблійний бог Єгова з палестинцями. Цей небесний біблійний «Чингіс-Хан» (так його називають автори наукових праць) знищив сім народів і їх землі віддав для свого обраного народу. Читайте Біблію. Злочини як на небі, так і на землі.

Українці, білоруси і литовці мали бути чужинцями

на своїх землях у польській державі. Польські туристи говорять: «Литвини нас ненавидять». За всю зрадливу історію.

Самооборона українців викликувала завжди в колонізаторів страшну злість. Українці, які боронили свої землі від окупантів, були «бандитами», «фашистами», а окупанти – ангели з «вищою культурою». Так досі є в польській пресі.

Крім територіальної, мовної, національної ненависті є теж релігійна ненависть. Я не один раз чув у костьолах, що «схизматики дияволу служать». «Лише католицький Бог правдивий» - і інші образливі напади.

Творці християнської конспірації в кулак сміються, як бачать, коли християни самі вбивають себе, ведуть війни між сектами, які до смерті боронять людоподібних, біблійно-етнічних богів з-над хмар. Жиди сміються: на всіх християнських іконах – самі жиди; на комуністичних іконах – теж жиди. Жидів не любите, а до жидів молитесь.

Трагічна правда, вистачить лише один польсько-український приклад. Чи навчаться трагічні фанатики бачити і думати? Як довго ще гупі гої будуть посміховищем для цинічних творців язичницького християнства, себто конспірації?! Треба повернути до мудрої, старої індоевропейської релігійної філософії. Потрібна нова революція релігійної гідності. Інакше – гупе майбутне!

Інші факти історії.

Перший «Проект на знищення Русі» був затверджений польським Сеймом у 1717 році. Автором «Проекту» був католицький ксьондз Кубаля. Лише 55 років пізніше, в 1772,

безнадійна економічно і мілітарно шляхетська Польща перестала існувати, безспротиву перейшла в руки сусідніх трьох держав: Австрії, Пруссії і Росії. Окупація тривала 123 роки. Дальші «Проекти» вийшли в 1786 і 1908 роках. Їхня ціль: вогнем і мечем знищувати населення окупованих земель – хоч ці землі вже були окуповані іншими. Поляки далі під окупаціями полонізували раніше здобуті землі. Тоді поетеса Марія Конопніцька верещала проти німців:

«Не буде німець плювати нам в обличчя, Ні дітей нам германити...»

Вона ніколи словом не сказала проти поляків, які плювали в обличчя українцям, білорусам і литвинам.

Після свого визволення з-під окупації трьох держав, після Першої Світової війни поляки почали знову знищувати всяке українство, ліквідувати шкільництво, нищити релігію, пацифікації сіл, посилення політики Дмовського – введення німецької «Гакати» проти Русі, політика Пілсудського і Береза Картузька. Антиукраїнські дії під час II Світової війни і після – брутальний геноцид над українським населенням Закарпаття і далі ганебна акція Вісла. Злочини польського війська, АК й інших організованих політичних і бандитських груп у місцевостях: Сагринь, Пискоровичі, Терка, Гораець, Павлокома, Березка, Верховина, Завадка Морохівська і багато інших. Багато пролили крові в українських селах. Оборони не було.

Ще з історії.

У 1789 р. – Закриття польським Сеймом українських церковних шкіл.

- 1808 р. – Закриття Руського інституту Львівського університету.
- 1817 р. – Постанова про викладання в школах Західної України лише польською мовою.
- 1862 р. – Закриття українських недільних шкіл.
- Версаль (1919 р.) і Рада Амбасадорів (1923 р.) віддали українські землі полякам з можливістю автономії через 25 років.
- 1924 р. – Закон Польської республіки про обмеження вживання української мови в адміністративних органах, школі, суді (за «Свободою», ч. 58 (1995)).
- 1930 р. – Пацифікація українських сіл за панування «святого» Юзефа Пілсудського (він же литовський єврей, кузин єврея Фелікса Держинського. Польський єврей Станіслав Косьор був головним відповідальним за знищення Голодомором 10 мільйонів українців).
Всі вони хозарські євреї, не семіти.
- 1934 р. – Береза Картузька, в'язниця для українських активістів і священників. Це була ідея Пілсудського, який цього ж року підписав договір з Гітлером про спільну атаку на схід. Пілсудський через рік помер, а нацисти не потребували польських уланів.
- 1938 р. – Руїнування церков на Холмщині. Жінка Микити Хрущова походила з Холмщини. Чи допомогла щось людям у біді?
- Роки 1944-1947 (51) – проведений геноцид і етноцид над українським населенням Закерзоння, завершений акцією Вісла.

Повна ліквідація української національної меншини в Польщі. Польща перший раз в

історії, за 600 років, була без української меншини, яка жила на своїх етнічних землях. Українці втратили біля 25 тисяч квадратних кілометрів своїх земель, разом з церквами, могилами своїх предків та їх культурні надбання. За цей український геноцид ніхто не був покараний.

Ще не запізно, щоб українці приготували до міжнародного суду історичний документ, щоб світ знав про втрати українців на користь шовіністичної Польщі. Шовінізм і комунізм були об'єднані. Це буде своєрідна Реституція. Інакше буде значити, що українці Закерзоння подарували Польщі свої етнічні землі!

Сьогодні доля українського населення і їх активістів у Польщі незавидна. Польські антиукраїнські настрої дуже напружені. Багато ворожих і образливих антиукраїнських написів: «Нема Польщі без Львова і Вільна», «Геть українців з Польщі», «Смерть бандерівцям!», «Львів є польський, а Донбас – російський».

Новообраний сенатор від партії Право і Справедливість, Ян Жарин, в одному з консервативних правих видань заявив: «Без Львова, міста завжди вірного Польщі, нема народу Польщі».

Президент Перемишля, Т. Савіцький, заявив, що волів би бачити у своєму місті фестиваль ескімоської культури, а ніж української - (Наше слово, № 26/1996). Перемишль – старе українське місто, загарбане поляками. Мер Перемишля, Роберт Хома: «Якщо українці в Польщі не покаються за Волинь, то напади будуть тривати й далі» - (Наше слово, № 50/2017).

Коли поляки покаються за 600 років незвичайно брутальної україножерної історії на українських етнічних землях, яких нелегально називають «своїми Кресами?» Яким

правом: «свої Креси»? Слова Тарашкевича в Сеймі: «Польський шляхтич мав кілька віків повну миску з праці українського і білоруського селянина, то з цього не твориться жоден титул власности ані до землі, ані до душ».- Ryszard Torzecki, Kwestia ukrańska, стор. 75.

На початку 70-х років минулого століття я розмовляв з українцем зі Львова, який перед війною закінчив Львівську політехніку. Я спитав його, чи їм було краще жити перед війною під польською адміністрацією, чи тепер – під радянською. Він відповів дослівно так: «Тепер як є, так є, але поляків тут уже ніколи не буде». Далі він пояснював, що сьогодні на всіх селах Львівщини люди говорять по-українськи. А коли б тут досі були поляки, то української мови вже не було б. Бо поляки проводили брутальну колонізацію.

Біди ніколи не бракувало в різних кутках світу. Ось поезія канадсько-індіанської поетеси Полін Джонсон, яка вкладає в уста старої індіанки, табір якої був пограбований білими пришельцями, такі слова:

*«Ви мій народ пограбували –
дивіться в це страшне лице...
Що принесли ви нам, крім лиха,
наруги, муки і проклять?
Віддайте нам країну
нашу, отари, стада і гурти,Що
нашими були ще
доки ви зволили сюди прийти.
Віддайте спокій нам і щастя!
Тоді навчіть нас божих справ...!»*

(Переклад Дмитра Павличка,
«Сучасність», № 4/1995, стор.110. У
статті Івана Дзюби).

Ось документ про відношення

поляків до українців відразу після Першої Світової війни: До всього культурного світа!

Чотири роки польської окупації у Східній Галичині – се безперервний час гноблення і насильств на українським народі. Знищення всіх культурних надбань нашої нації, грабіжницька господарка природними багатствами, кольтонізація краю чужими елементами, переміна українських шкіл на польські, закритий українцям доступ до університетської освіти, закривання українських культурних інституцій, врешті безнастанні труси, арешти, в'язнення, політичні процеси й засуди, - се відносини, в яких живе населення Східної Галичини під окупацією Польщі.

В останнім часі ці відносини дійшли до крайнього напруження. Польська влада в одному тижні перевела масові у Львові та по всіх містах і селах краю, заповнюючи в'язниці тисячами жертв – мужчин і жінок, професорів, учителів, адвокатів, лікарів, інженерів, священиків, студентів, ремісників, робітників, міщан і селян, людей усякого стану й віку, навіть малолітню шкільну молодь. Арештованих у кільканадцять тисяч, не вчисляючи тих, що знаходяться в польських в'язницях з давнішого часу. Арештованим не подається мотивів ув'язнення, безправно тримається їх без переслухання цілими тижнями в холоді й голоді; поліцейні і в'язничні влади допускаються різних надужити над в'язнями, навіть побоїв і проливу крові, як се стверджено протоколами свідків.

Причини сих останніх масових арештів і знущань є виразно політичні натури. Уряд польської республіки рішив без ніякої правної основи розписати в окупованій Східній Галичині вибори до варшавського сейму.

Проти цього розпорядку українські політичні партії Східної Галичини заклали однозгідно протест і зголосили повну абстиненцію від активної і пасивної участі в цих виборах. Щоб усе таки присилувати українське громадянство до участі, польська влада постановила перевести безоглядний терор над населенням. Урядовими розпорядками заборонено агітацію проти виборів, високими грошовими карами силувано громадян до участі у виборчих комісіях, під покривкою поборювання проти державної саботажі заведено у Східній Галичині наглі суди, під покривкою ловлення збройних відділів, що мали ввійти до краю з-за кордону, заповнено всі села й міста польським військом, врешті в кількох днях переведено в цілім краю масові арештування українських політичних і культурних діячів, щоб позбавити край інтелігентних провідників, зломити одноцільний фронт українського громадянства та під терором війська й поліції перевести вибори до польського сейму.

Проти надужить польської окупаційної влади у Східній Галичині український нарід вносив уже багато разів свої жалоби і протести до Союзу народів, до Найвищої Ради та до поодиноких держав Атланти, що застерегли собі вирішення правного положення нещасної країни. На жаль, сумне положення Східної Галичини лишається без змін. Перед українським народом стоїть страшне марево позбавлення всіх прав людини й нації на своїй власній землі, яку щедро скроплено кров'ю в боротьбі за власну державу.

Потрясені останніми страшними подіями, масовими арештами і знущаннями над тисячами невинних жертв, підносимо наш голос до всього

культурного світа, підносимо в надії, що культурний світ не дозволить, щоб на його очах відбувалася страшна ехтермінаційна акція польського народу й держави проти українського народу у Східній Галичині, котрого позбавлено всього, кому не дозволяється навіть, щоб пасивністю при виборах висказав свій протест проти безправ'я, яке над нами твориться.

*За вірність поданих тут подій
ручимо своїми підписами.*

Львів, дня

5 листопада 1922 р.

Др. Григорій Хомишин,
єпископ станіславівський.

Йосафат Коциловський,
єпископ перемиський,
самбірський, сянницький.

Александр Лешкович-
Бачинський, генеральний
вікарій архидієцезії львівської.

Юліян Романчук, бувший
віце президент австрійського
парляменту, бувший
голова українського
парляментарного клубу.

Др. Володимир Бачинський,
бувший посол до австрійського
парляменту, голова Народного
Комітету як ексекютиви трудової
партії і Міжнародної Ради.

Др. Лев Бачинський, бувший посол до
австрійського парламента, голова
радикальної партії, заступник
Президента Національної Ради.

Олександр Барвінський,
бувший член палати панів в
австрійськiм парламента, голова
християнсько-суспільної партії.

/ж. «Український скиталець»,
№ 21/1923, Відень-Прага/

/ж. «Заснів», Львів, ч. 4/1990/

Ось деякі фрагменти спогадів українців про трагедію на Закерзонні в перших роках після II Світової війни.

Трагедія Терки – пам’ятаємо!

На початку липня 1946 р. частина польського прикордонного війська, що стояло в селі Волковії, оточило с. Терку, яке нараховувало понад 110 номерів хат...

А 6 липня 30 осіб з тих, що були за дротами, перевезли фірманками з Волковії назад до с. Терки і силоміць загнали в хату Михайла Дрозда... Хату зачинили, облили бензином і досередини кинули дві гранати. Живцем тоді згоріло 28 осіб, серед них 6 дітей, 16 середнього віку і 6 старшого. Якимось чудом урятувався один хлопець – Василь Соняк, а другого – Івана Небору, коли тікав з палаючої хати, поранила куля польського вартового, але він лишився живим... Не буде зайво додати, що про сумну подію, котра сталася в Терці, появилася 2015 року видана польською мовою книжка авторства Богдана Гука під назвою “Calopalenie – mord zolnierzy polskich na ukraincach w Terce 8 lipca 1946 roku” – Dokumenty i materialy.

***Павло Лопата.
Наше Слово,
№ 39/2016***

У травні 1947 року військо забрало мене, щоб виселити на Захід (Ziemie Odzyskane). За три тижні я надивився, що робили з людьми. Їх били, впихали пальці у двері і стискали, змушували ходити босо по набитій гвоздями дошці, а потім напівмертвих кидали в підвал, навіть були трупи. Страшно били під вечір. Той військовий штаб стояв у Жнятині. Я дуже добре пам’ятаю, як у нелюдський спосіб вивозили людей з цього села.

Нам усе спалили: і пшеницю, і стодолу, і обору, і сіно. Залишився тільки дім... Я добре пам’ятаю, як у жовтневу ніч 1946 року прийшли палити будинки. Спочатку увійшли на подвір’я сусіда і підпалили, а потім прийшли до нас. Ми виносили все, що можна було врятувати від вогню; бігав пес, який вкусив за поли плаща одного солдата, а той його застрілив. Солдатів було кільканадцять. Один з них кричав до мене: знімай черевики! А це були черевики мого тата... Один солдат мене схопив, а другий знімав з ніг ці черевики. Я виривався, але почув автоматну чергу. Одна куля потрапила в мою ногу, нижче коліна, а друга – вище коліна... Скільки нам зробили кривди!: вбили 42-річного батька, забрали віз і коні, спалили наше господарство, мене підстрілили, а на кінець вивезли в нелюдський спосіб.

Терор продовжувався у 1941-1943 роках і 1947 році. По черзі палили села. Був тоді лозунг: «Від Замостя до Бугу має бути чорна смуга!» Усе це робили польська Армія крайова і Батальйони хлопські.

***Ця розповідь –
наперекір мовчанню!
Петро Ткачук
Наше слово, №38/2017***

Сумні мої дороги.

Перша моя, на щастя неуспішна, дорога вигнання з рідного села Воля Нижня почалася 1946 року. Це тоді проведено примусову депортацію в Україну. Тоді, хто ще мав коня і віз, то їхав, а хто не мав, то своє майно ніс на плечах, бо нас усіх гнали дорогою до станції польські жовніри. Коли ми вже прибули в польське село Посада-Яслиська, то наші знайомі – поляки, з якими ми дружно жили довгі роки, вони нас і ще понад 20 родин

зупинили та заховали у своїх хатах. Ми так у схованні жили кілька місяців. На щастя, ми мали в мішках збіжжя на хліб і молоко від корів, то так себе рятували від голоду. Під час переходування від війська ми тоді з поляками ходили на Богослужіння до костела в Яслиських. Одного разу ми почули з амвона від ксьондза такі слова: “Moi parafianie, zle robicie zatrzymujac ukraincow u siebie bo mniej wam zostanie mienia do podriavu”. («Мої парафіяни, зле робите, затримуючи українців у себе, бо менше вам залишиться до розподілу»).

Тоді нам і нашим приятелям-полякам стало прикро чути, що це був злочин.

Повернувшись тоді до рідної хати, мило було зібрати все з поля. Та не довго тим раділи; прийшли польські конокради, так звана «Банда Стаха», та забрали дві корови і коня. Ми залишилися бідні й залякані.

Майже щоденно приходило в село польське військо, і завжди до нашої хати, бо мій батько був солтисом. Їхні перші слова були: “Soltysie, banderowscy byli?”

Дожили таким чином до весни 1947 року і знов засіяли збіжжя і посадили бараболу та городину. Хоча було сумно жити нам, дітям, бо вже не мали школи, ані церкви (священника Володимира Костишина убило польське військо на Великдень 1946 року).

І настав травень 1947 року. Одного дня раненько прийшло до села польське військо (почалася Акція Вісла), стукаючи у двері, кричали: “Szybko otwierac!” («Швидко відкривати! »). А в хаті ми почули наказ: “Za dwie godziny macie byc zebrani na drodze! Nie zabierac z mieszkani mebli i wiekszych przedmiotow gospodarczych, wyjezdza-cie na zachod, na Ziemie Odzyskane”.

Один вояк у хаті весь час слідкував,

що вкладаємо у скриню і в мішок. Коли батько з шухляди креденсу вийняв Біблію, «Кобзар» і маленькі портрети Тараса Шевченка, Івана Франка й Лесі Українки, він сказав: “Tych bandytow ukrainskich chcesz ze soba zabierac, nie pozwole”. І відібрав з рук батька та кинув на підлогу. Батько сказав: “To nie bandyci, a poeci”. Він дуже розлютився і вдарив мого батька кольбою карабіна в груди, а коли батько упав на землю, то бив його по спині. Я плакала і просила, щоб не били тата.

Потім нас швидко вигнали з хати, зібрали всіх поза школою і приходством, дещо кілька днів тримали під голим небом. Нас гнали на станцію до Вороблика. До одного «бидлячого» вагона завантажено кілька родин. На дорогу дали нам, на особу, половину буханця військового хліба. Потім один покликав нас, старших дітей, бо підемо по воду, щоб була до життя в дорозі. Коли ми наблизились до загороди, побачила нас господиня, взяла в руки киянку і нею погрозила нам. Вона кричала: “Nie dam wody, niech to ukrainskie nasienie wyzdycha, do Oswiecimia z nimi!” («Не дам води, хай це українське насіння виздыхає, до Освєнціма з ними»).

Коли після років від депортації нам дозволили відвідати рідні сторони, ми побачили всюди щораз більшу руїну – плебанії нема, церква обдерта, уже почали й бляхи дерти з даху, царські ворота з іконами позаду церкви лежать, заросли травною, нема могил.

Коли я це все побачила, як пропадають усі сліди по нас – мені стало дуже сумно.

*Анна Олексів з дому Михалик
Наше слово, № 28/2017*

**Про трагедію села Переводова
розповідає Катерина Мазурак-Глух.**

Облави, пожежі, нищення господарств, арештування здавалося ніколи не скінчатися. Під час однієї такої облави зігнали господарів до однієї хати, наказавши наносити соломи. Тоді усіх їх закрили в цій хаті, облили бензином і підпалили. Згоріли живцем: Михайло Сахарчук, Максим Тарасюк з чотирнадцятилітнім сином Михайлом, Микита Гусак, Микола Залуський, Іван Синюк, Томко Мелих, п'ятнадцятирічний Василь Галант також забили трирічну дитину, яка вибігла на дорогу. Ця трагедія відбулася 27 березня 1945 року. Але нашим катам, якби здавалось, що ще замало горя, нещастя і біди завдали нам, бо ще і ще палили, мордували. Вісімнадцятирічного Івана Мазурака вбили без жодних вияснень. Хлопець не крився, думав, що військо його не чіпатиме, бо в нього мати полька.

Одного разу налетіло військо і вбивало всіх, хто тільки їм попався. Вбили дівчину Софію, яка гнала корову на пасовище. Забили ще Григорія і Василя Соколів та Івана Демчука.

У Провідний понеділок, 13 травня 1946 року, доселанаїхалобогатопольських вояків. Почали обливати будинки бензином. Робили це з шаленим криком і сміхом, якби ошаліли. Тоді спалили багато господарств, церкву, каплицю і школу. Зі 190 номерів залишилось у селі тільки 13. Люди, що тоді втекли з села, врятувалися, а ті, що поховались у криївках,- подушилися від диму.

**Спогад опрацювала Марія Паньків
Наше слово, № 26/1999.**

Журналіст Богдан Гук зібрав і записав багато фактів про польсько-українські відносини в недалекому минулому. *Ось*

один фрагмент з цих записів:

«Весною 1945 року біля станиці МО в селі Войткова відкрито спільну могилу 7 (числом семи) замордованих осіб, які були в страшний спосіб змасаковані. Відкрило їх місцеве українське населення враз з большевиками 4 місяці по замордуванні. Знайдені тіла не можна було зразу розпізнати. Поламані руки, ноги, повідрізувані язики, губи, носи, вуха, повиколювані очі. Одному з трупів повибивали зуби, на грудях повирізували кишені, до тих кишень повсаджували повибивані зуби. Майже кожного одного були постягані нігті з пальців. Опісля устійнено, що тими помордованими були: Ільницький Михайло – адвокат з Бірчі, Климківський Осип – волосний вїйт, Савка Степан з Грозьови, Пелікан Петро та Пелікан Микола з Тростянця, Лиско Павло з Войткової та один хлопець з села Кузьмина, який під час сильних тортур кинувся на коменданта МО та почав утікати. Його по дорозі дігнали польські посіпаки й застрілили.

У місяці березні 1945 року МО арештувала в селі Войткова Ружила Франка. Крім цього арештувала ще в довколишніх селах 17 хлопців, яких забрала буцімто до війська. Усіх вищезгаданих (18 осіб) вивелана Долишню Ліщаву, де на гостинці постріляла та й так залишила. Постріляних похоронило цивільне населення.

У лютому 1945 року польська міліція з Войткова в силі 20 осіб приїхала до Тростянця і спалила господарські забудування Коридорного. При паленні постукали по-звірськи. З забудувань не дали нічого винести, а навпаки, кидали в вогонь гранати, щоб не допустити нікого до вогню.

Спалили корови і все майно. Вартісні речі забрали з собою».

**З запису Богдана Гука
Наше слово, № 29/2015.**

5.02.1945 р. МО запалила господарство Сокальського Михайла. Його разом з 27-літньою жінкою Анною кинули живими в вогонь, де вони й згоріли. Оставили семеро малих дітей. По такому випадкові польське населення села Грозьова пішло на міліцію просити, щоб таке більше не повторювалось. 22.04.1945 р. МО у Войтковій стягнула сили поляків з Перемишля, Бірчі і Кузьмини в силі разом біля 400-х сот вояків. О годині 4-тій оточили село з погрозами: «До 14 лят виржнемившистко». Спалили господарства Ярош Григорія, Царя Михайла, Марковича Степана і ще одне. Вищезгаданих господарів сильно побили і забрали з собою, перевезли біля двох кілометрів і там запалили ще хати Буця Теодора, Буця Івана і Марковича Петра. Ув'язненим казали совгатись біля 500 метрів по болоті, відтак у брутальний спосіб поодиночко всіх мордували. Перед забиттям виймали очі, вибивали зуби, вирізували язика і ламали руки. Опісля почали палити українські господарства і били, хто попав під руки. У той час прибула українська самооборона і вигнала поліційних напасників з села. При зустрічі поляків з українцями поляки казали виїздити з села тому, що ця земля не є українська.

**Публікацію підготував Богдан Гук
Наше слово, № 30/2015.**

У цих коротких фрагментах відображено незвичайно мегаломанський, паталогічно жадібний і ментально нездоровий метод панування над землями інших етносів на сході. Одна ціль: знищити ці етноси – українські, білоруські, литовські і провести брутальну їх колонізацію.

Інакше – колонізувати, покатоличити і пограбувати. Це була вся суть цієї «вищої польської культури». У цьому ганебну роль виконав польський католицизм. Це не була християнська політика.

Ця велика польська імперія під чужими королями і деструктивною польською шляхтою була під економічним і культурно політичним оглядом колодою на глиняних ногах. Остаточно Польщу скомпроментував останній король Станіслав Август Понятовський своєю любов'ю до німкені-психопатки Катерини, російської цариці. Три сусідні держави розібрали Польщу без одного пострілу на 123 роки.

Польща могла просперувати, якби була така мудра, як Литва. Ось слово про Литву. Цитую:

«Найбільшим результатом шляхетської політики стала Люблінська унія 1569 року, коли литовці мусили віддати Польщі Підляшшя, Волинь, Брацлавщину (східне Поділля) і Київщину...

Із зростанням заможності шляхта інтенсифікувала продукцію, збільшувалась панщина, розширювався перелік селянських обов'язків, посилювалось свавілля адміністрації. Кожне село мало свого єврея, який займався виробництвом панської горілки і пива, орендував у дідича церкву, ключі до якої видавав за оплатою на хрестини, шлюб чи похорони. До того пекла на землі додалась ще у 1596 році Берестенська унія, яка мала на меті підпорядкування православної церкви католицькому костелу, а внаслідок цього полегшення колонізації непольського населення. Литовці тоді зайняли (від середини XIV ст.) Волинь, Чернігів, Київ, центральне і східне Поділля, тобто майже всю решту українських

земель, які не змогли загарбати польські королі. Але це не було національною катастрофою, навпаки, то була дошка порятунку від татарської повені. Займаючи українські і білоруські землі, поганські до того часу литовські володарі нічого не змінювали, а навпаки, самі зазнавали впливу місцевої культури – приймали православ'я, пристосовувалися до релігійних прав і звичаїв, а руська мова залишилась службовою. Це видно з литовських документів. Від початку інкорпорації литовська держава стала литовсько-руською, де ніхто ні до чого не змушував, а руське і литовське населення займало рівнозначне, під кожним оглядом, місце. Завдяки тому, впродовж більш як 200 років, прожитих двома народами в одній державі, історики не зафіксували жодних конфліктів».

*Микола Сивіцький,
Історія польсько-українських
конфліктів.*

Перший том, стор. 19.

Полякам було далеко до литовської політичної мудрості і культури. Якщо б тоді була створена федерація поляків, литовців, українців, білорусів, в якій всі мали б рівні права, то така федерація могла б проіснувати досі. Але польська жадоба панувати і грабити свої колонії, то пролилося багато крові і не довело до порядку в слов'янському світі. Польща знищила свої сусідні народи і знищила вкінці сама себе. Якщо б поляки взяли собі приклад від мудріших народів, північних, і прийняли лютеранізм і кальвінізм і відкинули римський католицизм, то Польща зротала б економічно і культурно. Католицизм є досі колодою при ногах поляків. У Європі сьогодні країни католицькі і візантійські – найбільш небезпечні. Нема розвитку. Є якісь

деструктивні сили, що керують Польщею. Нагнітання антиукраїнських настроїв у Польщі свідчать, що поляки досі мріють і надіються на допомогу Жириновського з Москви, щоб знову поневолити народи своїх давніх Кресів. Хвора ментальність.

Тут найперше треба в'яснити, хто кого окупував: українці поляків, чи поляки українців. Коли в історії українці, білоруси і литовці вбивали поляків на польських етнічних землях, робили кривду полякам, чи навпаки, всю історію поляки робили брутальну, кровожадну політику на етнічних українських, білоруських і литовських землях? Вся польська ненависть до українців є в тому, що українці боронилися на своїх землях проти польських окупантів. Українців, які боронилися, називають «бандитами», а себе – «ангелами».

Гітлер говорив, що коли здобуде Україну, то половину населення вигубить, а з половини зробить невольників. Москва планувала «знищити українців до ноги, до пня української нації». - Іван Драч, «Свобода», 15 жовтня 1993. Поляки мали подібні плани.

Треба серйозно думати про натуру своїх сусідів. Єдина рада і ціль: мати свої мілітарні сили і своє мілітаризоване суспільство під контролем армії. Єврейські громади в Україні мілітаризуються, мають своїх інструкторів. У всьому є причина. Але в цьому брутальному, біологічному світі, детваринні інстинкти панують і повна цивілізація ще є надалекій дорозі, українці мають ще іншу проблему: релігійну.

Брутальне накиннення Русі азійського (юдейського) християнства було першим в історії «проектном на знищення Русі». Русь була лише частиною Європи, через яку, мов цунамі, мала пройти і перейшла спеціально придумана

конспірація: припинити існування індоєвропейської культури і цивілізації, яка існувала, тут, тисячі років, і втопити неписьменні, тоді, маси людські в тотальній біблійній семітизації. Це була боротьба проти бруталної Римської Імперії, в якій 50% було рабів. Христос стояв за бідними проти багатих. Як тільки християнство було узаконене імператором Теодозієм (391 рік) державною релігією Римської Імперії, почалося тотальне нищення римської і грецької культури. Спалено велику і славну Александрійську бібліотеку. Грецька наука і філософія перестали існувати. Безпощадна боротьба з усім, що не згідне з біблійними науками.

Пізніше греки при допомозі християнства намагалися знищити мілітарні сили Русі. Грецькі монахи і митрополити оволоділи Києвом на кількасот років. Вони калічили населення візією Царства Небесного після смерті. Русь вже була мілітарно беззахисна, отже після татарської навали, греки повтікали до Москви на спокійне життя і кращі гроші.

Християнська конспірація мала завдання знищити в людях любов до своїх земель, своїх обрядів, свого фольклору і мистецтва, своєї історії, своєї пошани до предків, своєї мови і любові до своїх сонячних богів, які існували в народі тисячі років. Монахи вчили, що єдиним щастям людини є життя на небі – після смерті. Вчили покоління, зовсім чужим Європі, біблійним богам, свята земля тепер – Палестина, Божа столиця – Єрусалим.

Ще на початку XVII ст. християнський чернець Іван Вишенський писав повчання до народу про знищення писанок, колядок, щедрівок, купальських вогнищ, поминальних трапез на могилках покійних родичів, вказуючи

на їх язичницький зміст. (Галина Лозко).

Біблія та Тальмуд нагадують, що бог Єгова вибрав собі один народ, від усіх інших як його власний народ, а всі інші є лише тварини, які мають їм служити. Так досі проповідують у деяких ортодоксальних середовищах. Ці писання не проходять сьогодні через критерії сучасної цивілізації і гуманізму.

«Біблія – найбільш геноцидальна книга в історії». - Ноам Хомський, визначний вчений і філософ жидівського роду. «Біблія не є для науки історії і моралі».- Карен Армстронг, авторка 20-ти книжок на історичні теми.

У збірці Яра Славутича «Оаза» (Едмонтон, 1960) надibuємо й дещо несподівану інтерпретацію: автор вважає, що християнізація Київської Русі стала для русинів годиною прощання з цілісним, гармонійним світовідчуттям, що язичницькі вірування давніх слов'ян були цілком автентичним виявом духу народу, виплеканого в духовній злуці людини з природою».

*Альманах УНС,
2001, стор. 122.*

Останній римський імператор-язичник, Юліан (361-363р.р.) у своїх «Аргументах проти християн» так резонував: «Ми маємо поетів, філософів, архітекторів, генералів, у нашій імперії сонце не заходить – і не вам, галилейським пастухам, вчити нас, хто є Бог». У поході греків проти персів, хтось з християн стрілою вцілив йому в живіт. Він пожив ще два дні, мав 31 рік.

На красу природи Біблії нема місця, ні словом у Біблії не згадуються такі слова, як освіта, едукація, наука і філософія. З усіх релігій найбільш священне відношення до природи є в китайському Таоїзмі. В японській національній

релігії Шінтоїзмі сонце є обличчям богині Аматерасу. Там люди не потребують якогось чужого бога, щоб спасав їх і вислав їх до неба після смерті. Вони люблять свою природу і шукають щастя на землі тепер, а не після смерті.

«На путь до язичників не ходіть і в місто самарянське не входьте; а йдіть краще до овець дому Ізраїлевого». (Матвія 10: 5-8).

«Не кидайте святого псам і не кидайте перлів перед свиньми». (Матвія 7:6).

«Я кажу вам не противитися злу. Але якщо тебе хто вдарить у праву щоку, підстав йому і другу». (Матвія 5:39).

«Жінка має бути мовчазна, покірлива і вагітна». (1Тимофія 2:11-15).

«Блаженний той, хто візьме і розіб'є дітей твоїх об камінь». (Псалом 136:9, лат. 137:9).

«Він підкорив людей нам, і народи – під ноги наші». (Псалом 46:4).

«Не їжте ніякої мертвеччини; іноземцеві, який трапиться в оселях твоїх, віддай її, він нехай їсть, або продай йому, тому що ти народ святий у Господа Бога твого». (Второзаконня 14:21).

«Я зроблю тебе світлом народів». (Ісая 49: 6-9).

«Надбання народів прийде до тебе». (Ісая 60: 3-5).

«Бо народ і царства, які не захочуть служити тобі – загинуть, і такі народи зовсім знищаться». (Ісая 60:12).

«...і пригноблювачів твоїх нагодую власною їх плоттю, і вони будуть упоєні кров'ю своєю, як молодим вином». (Ісая 49:26).

«Ти врятував мене від людського заколоту, поставив мене на чолі народів. Народ, якого не знав я, служить мені». (Псалом 17:44).

«Побачать це народи і посоромляться при всій могутності своїй; покладуть руку на вуста, вуха їхні зробляться глухими; будуть лизати порох, як змія, як черва земна, виповзуть вони з укріплень своїх; устрашаться Господа Бога нашого й убояться тебе». (Михей 7:16-17).

«Так говорить Господь Бог: ось, Я підніму руку Мою до народів, і виставлю знамено Моє племенам, і принесуть синів твоїх на руках і дочок твоїх на плечах. І будуть царі годувальниками твоїми, і цариці їхні годувальницями твоїми; лицем до землі будуть кланятися тобі і лизати порох ніг твоїх, і пізнаєш, що Я Господь, що ті, які надіються на Мене, не посоромляться». (Ісая 49:22-23).

Томас Пейн (Thomas Paine, 1737-1809), письменник: «Біблія є словом від сатани». Книгу з такою етикою можна викинути на сміття.

Коли введе тебе Господь, Бог твій, у землю, в яку ти йдеш, щоб оволодіти нею, і прожене від лица твого численні народи,... сім народів,... і уразиш їх, тоді віддай їх закляттям, не вступай з ними в союз і не жалій їх.

Продовження читайте у номері журналу "Бористен" за лютий, 2019

Рецепти *української* кухні

ДОМАШНЄ ВІВСЯНЕ ПЕЧИВО

Не знаєте, чим потішити себе та рідних на вихідних? Приготуйте ось таке чудове вівсяне печиво, яке смакуватиме і з молоком, і до чаю.

Насіння і вівсяні пластівці окремо підсушуємо на сухій гарячій пательні до золотистого кольору, а потім подрібнюємо. Частину пластівців (1 ст. л.) залишаємо цілою. Родзинки заливаємо окропом і залишаємо на 10 хвилин. Змішуємо подрібнені й цілі вівсяні пластівці. Цукор збиваємо з маслом. Додаємо яйце, перемішуємо і всипаємо борошно з розпушувачем. Додаємо насіння і пластівці. У кінці додаємо родзинки (воду попередньо зливаємо). Замішуємо м'яке липке тісто. Деко вистилаємо пергаментом і змащуємо його вершковим маслом. Мокрими руками формуємо з тіста кульки, викладаємо їх на деко і притискаємо, надаючи кулькам приплющену форму. Випікаємо

печиво в розігрітій до 180 ° С духовці 15-20 хвилин. Вівсяне печиво готове!

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ

*Не рубай,
а посади!*

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

МІСТ MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

